

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 1/2021

Cena \$ 2.50

JANUARY 2021

Královna a Matka Konce časů

Nový titul Blahoslavené Panny Marie

Jako Královna a Matka Konce časů vám dávám:

Mé Srdce, abyste byli chráněni v mém Synu ...

Moje oči, abyste viděli dobře a chtěli jste obrácení ...

Moje paprsky světla, aby to druhé zasáhlo celé Lidstvo ...

Moje nohy, abyste byli věrni cestě obrácení a nezastavovali se pod sluncem ani pod vodou ...

Vyzývám vás, abyste se podívali na Zemi, abyste pochopili její hodnotu a aby se každý člověk snažil přinést mír mezi národy ...

Nabízím vám Svatý růženc, protože bez modlitby nemůžete dosáhnout Boha ...

Vyzývám vás, abyste byli jako děti, abyste si zasloužili ochranu Nebeského Otce, byli autentičtí a pravdiví, protože v této chvíli potřebujete duchovní statky a potřebujete vědět, jak je uskutečnit.

List biskupa nikaraguiské diecéze Estelí

Mons. Juana Abelardo Mata ze 3. srpna 2018

V pondělí 28. srpna, léta Páně 2006, odhalil Luz de Maria, náš Pán, Ježíš Kristus, novou invokaci k Blahoslavené Panně Marii pod jménem „KRÁLOVNA A MATKA KONCE ČASŮ.“ VELKÁ ČÁST INVOKACE K BLAHOŠLAVENÉ PANNĚ MARIÍ JE SOUČÁSTÍ OBRAZU, KTERÝ JI PŘEDSTAVUJE.

Později Nebeská Matka nadiktovala modlitbu pro všechny Boží Lid, kterou nás zve, abychom Ji vyzývali, zvláště v těchto chvílích velkého soužení a zmatku uvnitř Církve i mimo ni.

Vděční Nebesům za tak velký nebeský dar, nabádáme Boží Lid, aby přijal s vírou a vděčností tuto boží pomoc, pramenící z láskyplné Boží Vůle, která nás všechny chce chránit v přítomnosti i budoucnu skrze mateřskou pomoc „Královny a Matky Konce časů.“

Uděluji „imprimatur“ této nové invokaci, modlitbě, kterou Ji můžeme s důvěrou prosit, a zobrazení, či obrazu, který umělecky vyjadřuje vizi, kterou měla Luz de Maria. Současně rozšiřuji výzvu k účasti na nově k přípravě na svátek naší „KRÁLOVNY A MATKY KONCE ČASŮ,“ který připadá na 28. srpen.

† IMPRIMATUR

Mons. Juan Abelardo Mata
biskup diecéze Estelí

Popis obrazu

Královny a Matky Konce časů,

tak jak jeho symboly vysvětlila Luz de Maria,
naše Nejsvětější Matka:

„Nad mou postavou se vznáší Duch svatý, jehož jsem chrámem a svatostánkem.

Moje koruna má tři kříže: prostřední kříž je kříž mého Syna, ten vpravo vám připomíná Boží milosrdenství a to, jak kající lotr dosáhl odpuštění a získal nebe, a ten vlevo, abyste měli na paměti toho, který se vysmíval mému Synovi na kříži a tak se sám odsoudil.

Škapulíř na mé hrudi je známkou závazku, který mají mé děti, aby jejich život byl podobný mému: v poslušnosti a víře vůči Božímu slovu.

Mé Svaté Srdce osvěcuje život lidí a nakonec moje Neposkvrněné Srdce zvítězí.

V mém lůně je vidět mého Syna ve svaté eucharistii, jehož vyzařující lásku ukazují žluté paprsky.

Na zápěstích mých rukou si všimněte hvězd, abyste si pamatovali, že jsem Hvězda Jitřní Nového úsvitu a vedu lid svého Syna.

Moje ruce září světlem, aby mé děti nezloudily a viděly světlo majáku mých rukou, ze kterého vyzařují paprsky, které se sbíhají s paprsky mého Syna přítomnými ve svaté eucharistii a sjednocujícími se v požehnání novorozeného dítěte. To zaprvé představuje našeho milovaného Anděla míru – plod vůle Nejsvětější Trojice – dítě, které je lidstvu dáno rukou Boha Otce, který ho stráží. Zadruhé, dítě představuje Svatý zbytek (pozůstatek věrného lidu), který je chráněn a udržován na Zemi míru Rukou Boha Všemohoucího Otce.

Země je v tuto chvíli obklopena mým svatým růžencem, stejně jako obnovená Země bude i nadále mým svatým růžencem obklopena.

A s každým vaším Otčenášem a každým Zdrávasem, které jste se pomodlili v růžencích a v jiných modlitbách, jste je rozmnožili do nekonečna, protože modlitby vždy přinášíají plody života a hojnosti.

Země svítí a temnota pomine.

Můj nový titul představuje naději nového nebe a nové země. Amen.“

Podle <https://gloria.tv>

Obrázek na titulní straně:
Královna a Matka Konce časů

Modlitba ke *Královně a Matce Konce časů*

Milované děti, zvú vás k modlitbě:

Božský Otče, Věčný a Všemohoucí,
Svatý Synu, Vtělené Slovo,
Svatý Utěšiteli, Boží Duchu
Tři Osoby v Pravém Bohu.

Vylijte Svě Nejsvětější Požehnání na toto stvoření
které volá před Vaším Božským Majestátem.
Uchopte mou ruku, abych nebyl oddělen od Vaší ochrany,
dejte mi pevnou naději na setkání s Vaší Slávou.

Kéž je má duše utvářena Vaším Svatým Duchem
a získám rozlišování,
které mě povede k Pravdě Vašeho Slova
a nesejdu ze Svaté Cesty.

Nejsvětější Trojice, odkázala jsi Svému Lidu požehnání mít
Královnu a Matku Konce časů,
aby se přimlouvala a chránila Váš Lid.

Radostně vítám toto vyvýšení Královny a Matky,
Chápu se Její požehnané ruky
a poddávám se Jejím Mateřskému vedení,
abych tak, spolu s Ní, mohl být vykonavatelem Vaší vůle.

Matko, která vedeš, Matko, která se přimlouváš,
Matko, která chráníš toto zbloudilé Lidstvo,
buď mi kormidlem v této chvíli,
aby má duše nepodlehla ze slabosti spárům ďábla.
Posil moji vůli, abych se neobával očekávaného,
ale abych se spíše bál podlehnouti našeptávání zlého
a nedej mé duši ztratit se v temnotě zla.

Královnou a Matku Konce časů,
přiď, přijmi mě a nauč mě čekat na okamžik Nejsvětější Trojice,
kéž to nejsem já, kdo by chtěl uspišit hodinu,
ale pod Tvou věrnou ochranou ať jsem Tvým odrazem
a kéž mě nikdy nevydělí nic,
čemu bych zdánlivě mohl podlehnout.

Královnou a Matku Konce časů,
učiň ať se ve mně znovuzrodí Víra, Naděje a Láska,
odvaha žít jako Ty,
živit se Vůlí Nejsvětější Trojice
a trvalá vroucí víra, kterou mě povedeš
k vytouženému setkání s Otcem, Synem a Svatým Duchem,
ke znovuzrození k novému životu
po boku Nejsvětější Trojice.
Amen.

Podle <http://fatym.com>

Modlitba 7. den novény ke Královně a Matce konce časů

Láskyplný Otče, Milosrdný Synu,
Svatý Duchu, utěšiteli,
buďte vždy a všude hluboce ctěni a velebeni.
Všemohoucí a Věčný Bože,
sešli mi Svěho Svatého Ducha,
padám na svou tvář před Tvým Majestátem,
pokorně prosím o Dar statečnosti,
abych neklesl, byť budou zkoušky jakkoli silné.
Nejsvětější Trojice, opouštím sám sebe v Tobě,
abych v tomto okamžiku pocítl
a neměl pohled zastřený modernismem.
Daruj mi sílu zůstat věrný Tvému Slovu
a odevzdaný Tvým Příkázáním,
v přesvědčení, že je to dobré
pro spásu mou i bližních.
Daruj mi Svatou Moudrost k pochopení,
že abych Tě miloval,
musím prohloubit své znalosti
a pochopení Tvého Slova.
Královnou a Matku Konce časů,
půjdu se k Tobě skrýt,
buď mi majákem a osviť mi cestu.
Amen.

Text novény naleznete také na: <https://gloria.tv>

LITURGICKÁ ČTENÍ

Svátek Křtu Páně - 10. ledna 2021

1. ČTENÍ - Iz 55,1-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: "Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojdte k vodě; i když jste bez stříbra, pojdte, zásobte se a jezte, pojdte a kupujte bez stříbra a zdarma víno a mléko! Proč odvažovat stříbro za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojdte ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Uzavřu s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech (daných) Davidovi. Hle, národům jsem ho ustanovil zákonodárcem, knížetem a vládcem kmenů. Přivoláš národ, který neznáš, a národy, které tě neznaly, přiběhnou k tobě kvůli Hospodinu, tvému Bohu, kvůli Svatému Izraele, který tě oslavil. Hleďte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať (změní) své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu, a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští, neboť nejsou mé myšlenky myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému - praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho. Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozséváče a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal."

2. ČTENÍ - 1 Jan 5,1-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda. Jsou tři svědkové: Duch, voda a krev, a ti tři jsou zajedno. Když přijímáme svědectví lidské, tím větší (platnost) má svědectví Boží. To je totiž svědectví Boží, které Bůh vydal o svém Synu.

EVANGELIUM - Mk 1,6b-11

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jan kázal: "Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým." V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana v Jordáně pokřtít. Hned jak vystupoval z vody, spatřil, že se nebe rozvřelo a že se na něho snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: "Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!"

2. neděle v mezidobí - 17.ledna 2021

1. ČTENÍ - 1 Sam 3,3b-10,19

Čtení z první knihy Samuelovy.

Samuel spal ve svatyni, kde byla Boží archa. Tu Hospodin zavolal: „Samueli!“ On odpověděl: „Tady jsem.“ Běžel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On pravil: „Nevolal jsem tě, vrať se a spi.“ Šel tedy spát. Hospodin zavolal podruhé: „Samueli!“ Samuel vstal, šel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On odpověděl: „Nevolal jsem tě, synu můj; vrať se a spi.“ Samuel totiž neznal Hospodina, protože se mu Hospodin ještě nezjevil ve slově. Hospodin zavolal opět Samuela, potřetí. Vstal tedy, šel k Elimu a řekl: „Hle, tady jsem, volal jsi mě.“ Tu Eli pochopil, že chlapce volal Hospodin. Eli proto řekl Samuelovi: „Jdi spát. Bude-li pak volat, řekni: 'Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá.'“ Samuel tedy šel spát na své místo. Hospodin přišel, zastavil se a volal jako dříve: „Samueli. Samueli!“ A Samuel řekl: „Mluv, tvůj služebník poslouchá.“ Samuel rostl a Hospodin byl s ním a nedopustil, aby nějaké jeho slovo přišlo nazmar.

2. ČTENÍ - 1 Kor 6,13c-15a. 17-20

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Tělo není pro smilnění; je pro Pána a Pán pro tělo. A Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Kdo se však oddá Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! Každý jiný hřích, kterého se člověk dopustí, je mimo tělo. Kdo se však oddá smilnění, prohřešuje se proti vlastnímu tělu. Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě? Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu. Oslavujte proto Boha svým tělem.

EVANGELIUM - Jan 1,35-42

Slova svatého evangelia podle Jana.

Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabi“ - to přeloženo znamená Mistře - kde bydlíš? Řekl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo kolem čtyř hodin odpoledne. Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdříve našel svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše!“ - to přeloženo znamená Kristus - a přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas“ to je v překladu Petr Skála.

3. neděle v mezidobí - 24.ledna 2021

1. ČTENÍ - Jon 3,1-5,10

Čtení z knihy proroka Jonáše.

Hospodin oslovil Jonáše: „Vstaň, jdi do velikého města Ninive a měj tam kázání, které ti ukládám.“ Jonáš tedy vstal a šel do Ninive

podle Hospodinova rozkazu. Ninive bylo veliké město před Bohem, tři dny se jím muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: „Ještě čtyřicet dní a Ninive bude vyvráceno!“ Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se do žíní, velcí i malí. Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chování, smíloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil.

2. ČTENÍ - I Kor 7,29-31

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Říkám, bratři, toto: Čas je krátký. Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tento viditelný svět pomijí.

EVANGELIUM - Mk 1,14-20

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když byl Jan Křtitel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu!“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí!“ Ihned nechali síti a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

4.neděle v mezidobí - 31.ledna 2021

1. ČTENÍ - Dt 18,15-20

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Hospodin, tvůj Bůh, ti vzbudí proroka, jako jsem já, z tvého středu, z tvých bratrů, toho budete poslouchat. To jsi právě žádal od Hospodina, svého Boha, na Chorebu v den shromáždění, když jsi říkal: 'Nemohu už slyšet hlas Hospodína, svého Boha, nemohu se už dívat na tento veliký oheň, abych nezemřel.' Hospodin mi tehdy řekl: 'Správně mluví. Vzbudím jim proroka, jako jsi ty, ze středu jejich bratrů a vložím svoje slova v jeho ústa a sdělí jim vše, co mu poručím. Kdo by však neposlechl mých slov, která bude mluvit v mém jménu, toho poženou k zodpovědnosti. Prorok, který by se opovážil mým jménem říkat, co jsem mu neporučil, nebo který by mluvil ve jménu jiných bohů, takový prorok musí zemřít!“

2. ČTENÍ - I Kor 7,32-35

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Rád bych, abyste byli bez starostí. Kdo nemá manželku, stará se o věci Páně, jak by se líbil Pánu. Ale kdo je ženatý, stará se o věci světské, jak by se líbil manželce, a je rozdělen. A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se provdá, stará se o věci světské, jak by se líbila muži. To však říkám ve vašem zájmu, ne abych na vás hodil smyčku, ale abych vás vedl k počestnosti a k nerušené oddanosti Pánu.

EVANGELIUM - Mk 1,21b-28

Slova svatého evangelia podle Marka.

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš v sobotu do synagogy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitel Zákona. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: „Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Vim, kdo jsi: Svatý Boží!“ Ale Ježíš mu přísně rozkázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení - a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

5.neděle v mezidobí - 7.února 2021

1. ČTENÍ - Job 7,1-4.6-7

Čtení z knihy Job.

Job řekl: „Což nejsou svízele údělem člověka na zemi, dny jeho jako dny nádeníka? Jak otrok touží po stínu, jak nádeník čeká na svou výplatu, tak jsem dostal v úděl měsíce bída a noci soužení byly mně přiděleny. Když uléhám, říkám si: Kdy asi vstanu? Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu. Mé dny jsou rychlejší než tkalcovský čtunek, plynou bez naděje. Pamatuji, že můj život je jako dech, mé oko již nikdy neužije štěstí.“

2. ČTENÍ - I Kor 9,16-19.22-23

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. Odměnu bych mohl čekat, kdybych to dělal z vlastního popudu. Když to však dělám proto, že to mám nařizeno, plním jen úkol, který mi byl svěřen. Jaká je tedy moje odměna? To, že hlásám evangelium, a nic za to nechci, takže se vzdávám práva, které mi evangelium poskytuje. Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.

EVANGELIUM - Mk 1,29-39

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všichni nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří, i uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galileji, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. prosince 2020

Politické události

Virus zmuťoval a nakazil rychleji. Vzniklé vakcíny by ho však měly porazit

Jen v řádu hodin od oznámení, že se ve Velké Británii prudce rozšířil nový, nakažlivější kmen koronaviru, začaly evropské země omezovat dopravní spojení se zemí. Mutace sice nezpůsobuje závažnější průběh onemocnění, podstatně rychleji se ale šíří. „Znamenalo by to automatické zvýšení reprodukčního čísla v intervalu mezi 0,4 a 0,7,“ popsal imunolog Václav Hořejší.

Rychlejší šíření by především způsobilo, že by se zahrnul zdravotnický systém – v jednom okamžiku by potřebovalo velké množství pacientů hospitalizaci. „Proto také teď většina států přerušuje jakýkoliv cestovní styk s Velkou Británií,“ vysvětlil imunolog.

Že viry mutují, je přirozené. Většina změn není ale podle Hořejšího nijak důležitá, přirovnal je ke změnám v podobě otisku prstu – podoba je sice jedinečná, nemá ale žádný vliv na samotné fungování organismu. To tak může být naopak užitečné pro vystopování původu nákazy.

Také právě mutace, které způsobují vyšší infekčnost, jsou relativně normální. Jde o způsob, jakým varianta viru získává evoluční výhodu.

Podle britské BBC je nejpravděpodobnějším vysvětlením vzniku mutace verze, že se tato podoba viru vytvořila v těle pacienta se slabým imunitním systémem,

kteří tak nebylo schopné jej porazit. Místo toho se z těla stala živná půda pro mutace viru.

Česko přerušilo spojení z Británie, lety zastavily i další státy. Od pondělí 21. prosince 12:00 nesmí do České republiky přiletět žádné letadlo z Velké Británie, oznámilo ministerstvo zdravotnictví. Zákaz má skončit nejpozději na konci roku. Země přeruší letecké spojení kvůli novému kmenu koronaviru, který se šíří na jihu Anglie a není pod kontrolou. K podobnému kroku přistoupily i další státy.

Opatření se nevztahuje na repatriční a ambulantní lety v obou směrech, lety do Británie omezené nejsou nijak. Podle mluvčí pražského letiště Kateřiny Pavlíkové zatím dopravci nezrušili lety ve směru z Prahy na britské ostrovy.

Do karantény nastoupí lidé, kteří strávili v Británii alespoň 24 hodin. Pátý až sedmý den po příjezdu do Česka podstoupí PCR test na nemoc covid-19. Když bude test negativní, karanténa jim skončí. V opačném případě bude domácí izolace trvat deset dní.

V Česku začalo očkování.

První nastoupili premiér a válečná veteránka

V Česku začalo očkování proti koronaviru, a to první symbolickou dodávkou 9 750 vakcín. První lidé, mezi kterými jsou především zdravotníci pečující o nemocné s těžkým průběhem covidu-19, dostali vakcínu v neděli 27. prosince v osm ráno. V Praze zákrok podstoupil

premiér Andrej Babiš. Nechal se očkovat v pražské Ústřední vojenské nemocnici. Podle něj máme za sebou zvláštní Vánoce a čeká nás jiný konec roku, než jsme byli doposud zvyklí. Po vakcinaci se podle něj nic nedělo. Společně s premiérem se nechala očkovat také 95letá válečná veteránka Emilie Řepíková, která se účastnila bojů v druhé světové válce. „Trochu to štíplo, jinak nic,“ řekla po očkování veteránka, která se účastnila bojů o Duklu.

Vakcinaci zahájila i Fakultní nemocnice Brno, kde se jako první nechal očkovat ministr zdravotnictví Jan Blatný, který byl v nemocnici před odchodem na ministerstvo náměstkem. „Vakcína je bezpečná a účinná. Přišla během Vánoc a to není náhoda. Nechte se prosím všichni očkovat. Jen tak se budeme zase moci setkávat se svými blízkými bez omezení,“ řekl Blatný. Zařízení má asi tři tisíce vakcín. Další bezmála dva tisíce má Fakultní nemocnice u svaté Anny v Brně, která začala očkovat v ranních hodinách.

Společně s očkováním se také rozběhne kampaň, která má Čechy motivovat k tomu, aby se nechali očkovat. Premiér Babiš uznal, že mohla kampaň začít dříve. „Běžná populace se ale na řadu dostane možná někdy koncem března, takže si myslím, že za ten čas se kampaň stihne,“ dodal s tím, že soutěž ke kampani by měla být nejpozději do konce ledna.

Nechat se naočkovat má v plánu také prezident Miloš Zeman, vicepremiér a ministr vnitra Jan Hamáček. S očkováním počítá také ministryně práce a sociálních věcí Jana Maláčová, šéf zahraničí Tomáš Petříček, ministr obra-

ny Lubomír Metnar, Karel Havlíček, ministr školství Robert Plaga či ministr kultury Lubomír Zaorálek.

Očkování bude nejprve očkovací látkou vyvinutou společnostmi Pfizer a BioNTech. V první fázi se bude podávat vakcína na 31 místech, pak postupně se jejich množství rozšíří až na dvě stovky. Pomáhat s vpichováním látky bude později, patrně od dubna či května také 5 tisíc praktických lékařů. Na až půlroční skladování vakcíny v mínus 70 stupních Celsia má Česko podle ministra v mrazácích kapacitu na dva miliony dávek.

Ekonomika

Rozpočet na rok 2021 ubral armádě miliardy.

Poslanecká sněmovna v pátek 18. prosince schválila rozpočet pro rok 2021 s rekordním schodkem ve výši 320 miliard korun. Zvedli pro něj ruku poslanci ANO, ČSSD a KSČM. Rozpočet odmítají opoziční strany, podle nichž do něj není zahrnut ještě dopad daňového balíčku v řádu dalších desítek miliard. Senát ho vrátil poslancům, kteří se jím budou ještě zabývat.

Hlavní spor se vedl o komunistickou podmínku, kterou bylo přesunutí 10 miliard od Ministerstva obrany do vládní rozpočtové rezervy. Tak se také v pátek stalo. Proti podmínce komunistů se stavěla ČSSD, nakonec však ustoupila. Premiér totiž řekl, že hned v novém roce se částka do rozpočtu obrany opět vrátí. Prezident Miloš Zeman je připraven rozpočet podepsat. Předpokládá ale, že bude novelizován v případě schválení daňového balíčku. V dílčích hlasováních poslanci přesunuli zhruba 13 mili-

ard korun. Při hlasování o pozměňovacích návrzích přidali peníze na podporu živého umění, sociální služby, horskou službu, hasičům a policii. Absolvovali víc než 130 hlasování.

Za poslední půlrok změnila své zaměstnání pětina Čechů

Necelých dvacet procent Čechů změnilo v posledních měsících své zaměstnání. Personální obměny zasáhly hlavně obory hotelnictví a gastronomie, které výrazně utrpěly protikoronavirovými opatřeními, ukázal průzkum společnosti Randstad. Část lidí podle něj pociťuje obavy ze ztráty své pozice, jiní jsou ochotni pracovat více a za menší mzdu.

Necelých 20 % pracovníků z celého světa uvádí, že jsou ochotni si navýšit pracovní hodiny bez zvýšení mzdy. Další 30 % zaměstnaných nemá problém s převzetím jiné role, pokud by o to byli požádáni. Desetina respondentů je schopna přistoupit i na snížení mzdy.

Během posledního půl roku změnilo zaměstnání 19,8 % českých občanů. Změny zasáhly především oblast hotelnictví a stravování, zejména z organizačních a osobních důvodů změnilo práci v této sféře 43 % zaměstnanců.

Výrazné změny nastaly ovšem i ve výrobě potravinářských výrobků, v telekomunikacích a v poštovních a doručovacích službách.

Práci měnili především mladí lidé ve věku 18 až 24 let. Novou práci si aktivně hledá zhruba 5 % dotazovaných, asi 15 % se po nových příležitostech poohlíží. Nejaktivnější v hledání jsou muži mezi 18 až 24 lety a ženy mezi 35 až 44 lety.

Kurzovní listek

28. 12. 2020 (střed)

EUR, 1	26,245
Kanada, 1	16,742
USA, 1	21,482

Kultura

Zemřel herec Jiří Hálek, ředitel z filmu

Marečku, podejte mi pero

Ve věku 90 let zemřel herec Jiří Hálek. Patřil k dlouholetým oporám pražského Činoherního klubu, na jehož scéně strávil 37 let. Diváci si ho pamatují například z filmů *Marečku, podejte mi pero!* nebo *Jak svět přichází o básníky*.

Tento vzrůstem nevelký herec osobitého hlasového projevu ztvárnil ve filmu a v televizi desítky spíše vedlejších rolí, v nichž dokázal uplatnit svůj komediální i dramatický talent.

Pražský rodák Hálek,rodným jménem Hugo Frischmann, vystudoval DAMU a před kamerou se poprvé objevil ve snímku *Křížovatka života* (1948). V 50. letech působil v Městském divadle mladých v Ostravě (dnešní Divadlo Petra Bezruče) a poté sloužil základní vojenskou službu v armádním souboru Vítězná křídla.

Po návratu z vojny získal krátké angažmá v Městském oblastním divadle v Mladé Boleslavi, odkud odešel do pražského divadla Paravan, z něhož v roce 1965 vznikl Činoherní klub.

Na prknech Činoherního klubu Hálek účinkoval ve 41 divadelních hrách, známé jsou jeho role zejména v titulech *Podivné odpoledne dr. Zvonka Burkeho*, *Piknik*, *Bludiště* či *Hejtman* z Kopniku, které režíroval spoluzakladatel divadla Ladislav Smoček. Se scénou Činoherního klubu se Hálek rozloučil v roce 2002.

Před kamerou se objevil ve vedlejších rolích ve snímcích *Nejkrásnější věk* (1968), *Marečku, podejte mi pero* (1978), *Vrchní, přehni!* (1980) či *Tři veteráni* (1983). V kriminálním povídkovém filmu *Motiv pro vraždu* (1974) ztvárnil netypickou roli vyšínutého narkomana.

Výraznější úlohy sehrál ve filmech *Faunovo velmi pozdní odpoledne* (1983) či *Výbuch bude v pět* (1984). V 80. a 90. letech dostával příležitost především v televizních inscenacích a seriálech, naposledy si zahrál v seriálu *Černá sanitka* (2008).

Objev schránky s relikvií umučení Ježíše Krista v klášteře v Milevsku

Archeologové objevili v milevském klášteře schránku s odseknutou částí hřebu z takzvaného Pravého kříže, tedy kříže, na kterém zemřel Ježíš Kristus. Jedná se o jednu z nejvýznamnějších křesťanských relikvií. Přibližně šest centimetrů dlouhý kus hřebu archeologové našli v dutině v trezorové místnosti kláštera.

V průběhu roku 2020 byla detailně archeologicky a speleologicky zkoumána soustava dutin v severní zdi lodi kostela sv. Jiljí v Milevsku. Jedná se o poměrně složitý komplex prostor, ukrytých v mohutné románské zdi. Sestává z těžko přístupné vstupní chodby, rozšířené trezorové místnosti a další nepřístupné dutiny, která vede z trezorové místnosti dále na východ. Ve vlastní trezorové místnosti se podařilo objevit druhotně uložené lidské ostatky a zlomky ozdob z drahých kovů. Z nepřístupné dutiny na východě byl pak za velkým kamenem ukryt dřevěný relikviář, zdobený zlatem a stříbrem. Z trosk dřevěné, nákladně zdobené schránky

se podařilo vyzvednout jednu z nejposvátnějších křesťanských relikvií – část hřebu z Pravého kříže.

Prohibující archeologický výzkum, historický výzkum a podrobná 3D dokumentace klášterního areálu v Milevsku přinesly v roce 2020 překvapivé výsledky. Na výzkumu, moderní dokumentaci a ochraně výjimečného kulturního dědictví zde spolupracují Královská kanonie premonstrátů na Strahově, Naše historie z. s., Odbor kultury a památkové péče Krajského úřadu Jihočeského kraje, Správa jeskyní ČR, Vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského, Západočeské muzeum v Plzni a Národní památkový ústav.

Kombinací klasického archeologického odkryvu, nedestruktivních metod archeologie a moderních 3D technologií se získávají nové informace o cenném historickém dědictví a odhalujeme jeho tajemství.

Na masivním zlatém plechu, který původně zdobil víko schránky, je tepáním vytvořený kříž a dvě písmena „IR“. Písmena lze v daném kontextu chápat jako zkratku pro latinské – *Iesus Rex*, tedy Ježíš Král. Uvnitř dřevěných trosek se skrýval přibližně 6 cm dlouhý kus železného hřebu stausovaným zlatým křížkem.

První analýzy prokázaly, že se jedná o odseknutou část kovaného železného hřebu, na němž je tausováním vytvořena z 21 karátového zlata značka v podobě křížku. V troskách skříňky lze rozpoznat modřinové dřevo, které je radiokarbonovou metodou datováno do období 1290 – 1394 n. l. a dřevo dubové z let 260 – 416 n. l.

Podle: www.idnes.cz

www.cirkev.cz

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František vyhlásil Rok sv. Josefa

O slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince 2020, vyhlásil papež František rok svatého Josefa. Potrvá až do 8. prosince 2021. Papež současně zveřejnil apoštolský list „Patris corde – Otcovským srdcem“, při příležitosti 150. výročí vyhlášení svatého Josefa za Ochránce všeobecné církve. Charakterizuje zde sv. Josefa přívlastky: Milovaný otec, citlivý otec, poslušný a přívětivý, otec tvořivě odvážný, setrvávající ve stínu. Plné znění listu přinášíme na str. 12 a násl.

Apoštolská penitenciárie zveřejnila dekret, kterým se uděluje zvláštní dar plnomocných odpustků v roce sv. Josefa. Lze je získat za obvyklých podmínek - svatá zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce. Pak je třeba vykonat předepsaný skutek. Plnomocné odpustky může získat ten, kdo se nejméně na 30 minut zastaví v rozjímání nad modlitbou Otče náš nebo se zúčastní duchovních cvičení či jednodenního soustředění zahrnujícího meditaci nad postavou Mariina snoubence. Dále kdo během tohoto roku po jeho příkladu vykonají skutek tělesného či duchovního milosrdenství. Nebo když se rodina nebo snoubenci společně pomodlí růženec. Dále ten, kdo svěří svou každodenní práci sv. Josefovi. Také ti, se pomodlí litanie ke sv. Josefu nebo jakoukoli jinou modlitbu ke sv. Josefu, podle vlastní liturgické tradice, na úmysl pronásledované církve a za posilu pro křesťany vystavené různým formám útlaku. Jako zvláště vhodné příležitosti získání plnomocných odpustků se zmiňují svátky ke cti sv. Josefa, tedy 19. března a 1. května, ale také svátek Svaté rodiny, Neděle sv. Josefa podle byzantské tradice, 19. den každého měsíce a každá středa, která je v latinské církvi tradičně zasvěcená sv. Josefu.

V současném kontextu sanitárního ohrožení je dar plnomocných odpustků rozšířen zejména na staré lidi, nemocné, umírající a ty, kteří nemohou vycházet z domova. Podmínkou v těchto případech je odmítnutí záliby v hříchu, úmysl dostát všem stanoveným podmínkám, jakmile to situace dovolí, a modlitba ke cti sv. Josefa spojená s obětí vlastního utrpení.

Velvyslanec USA se modlitbou rozloučil s Českou republikou

O třetí adventní neděli 13. prosince se při mši svaté ve svatovítské katedrále s Českou republikou rozloučil pan velvyslanec USA v ČR J. Exc. Stephen B. King s chotí. Při této příležitosti pronesl modlitbu a pozdravil všechny obyvatele naší země.

Dobré ráno, děkuji Vám, pane kardinále Duko, že mohu krátce promluvit o této třetí adventní neděli. Jako velvyslanec Spojených států v Praze vám přináším pozdravy a přání radosti a dobré vůle od lidu Spojených států Amerických. S blízcími se svátky narození našeho Spasitele Ježíše Krista vám chci také za sebe popřát, aby Bůh nadále žehnal vašemu českému národu. Křesťanský duch spočívá v pokoji, naději a lásce a všichni věřící ho nesou s sebou po celý rok, ať jdeme kamkoli. Dokud tak činíme, nemusíme se nikdy bát, protože naše důvěra v Boha nám dává odpovědi na všechny naše problémy.

Modlím se dnes za vás, aby vás naplnil: „*Údiv Panny Marie, poslušnost Josefova, radost andělů, dychtivost pastýřů, odhodlanost mudrců a pokoj dítěte Ježíše.*“ Amen. - Děkuji vám.

Papež přijal slovenskou prezidentku Zuzanu Čaputovou

Zuzana Čaputová, prezidentka Slovenské republiky, 14. prosince vykonala první oficiální návštěvu u Svatého stolce. Kromě papežské audience se setkala se sekretářem pro vztahy se státy, arcibiskupem Gallagherem.

Navštívila rovněž slovenského kardinála Jozefa Tomka, emeritního prefekta Kongregace pro evangelizaci národů a emeritního předsedu

Papežského výboru pro mezinárodní eucharistické kongresy. V odpoledních hodinách slovenská prezidentka v římské bazilice sv. Klimenta položí květiny na hrob sv. Cyrila, který je spolu se svým bratrem Metodějem považován za apoštola slovanských národů.

Přijetí slovenské prezidentky ve Vatikánu bylo plánováno již na červen, avšak bylo odloženo kvůli proticovidovým opatřením. V polovině dubna Zuzana Čaputová telefonicky hovořila s papežem Františkem o současné pandemii a jejím dopadu na Slovensko i globalizovaný svět. Také při jejich osobním setkání patřila pandemie k hlavním tématům konverzace, kromě sociální spravedlnosti a ochrany životního prostředí.

Obě strany ocenily dobré vzájemné vztahy a vyslovily zájem na jejich posílení v oblasti výchovy a vzdělávání i role církve ve společnosti. Dále se mluvilo o regionální a mezinárodní problematice, včetně otázek bezpečnosti, migrace, multilaterálního úsilí o prevenci a řešení konfliktů, a to zejména se zřetelem k evropské přítomnosti a budoucnosti, sděluje tiskové prohlášení Svatého stolce.

Abruzský keramický betlém a smrk ze Slovinska o Vánocích ve Vatikánu

V pátek 11. prosince byly na Náměstí sv. Petra ve Vatikánu otevřeny jesličky a rozsvícen vánoční strom. Letošní betlém pochází z Abruz z oblasti Castelli v teramské provincii, která je od 16. století proslulým centrem hrnčířství a keramického průmyslu. Monumentální betlémskou scénou tvoří keramické postavy v životní velikosti. Snoubí se v nich abruzska tradice s moderním uměním, čerpajícím z tradičních technologií castellské keramiky. Autory díla jsou studenti a učitelé Uměleckého institutu "F. A. Grue", státního uměleckého licea zaměřeného na design, které se mezi léty 1965-75 věnovalo právě vánoční tematice. Na náměstí sv. Petra jsou vystaveny pouze některé sochy z kolekce čítající 54 figur. Rozmístěny jsou na osvětlené ploše o 125 m² kolem obelisku. Na kompozici jesliček se podíleli profesori i žáci uměleckého institutu. Abruzský betlém odráží dlouhou historii keramického umění, zahrnující odkazy k sumerskému a egyptskému umění či k řecké antice. (Scéna zahrnuje i sochu astronauta, která je odrazem tehdejší doby, kdy probíhaly závody v dobývání vesmíru. Někteří uvažují, zda se jedná o Neila Armstronga, prvního muže na měsíci. Pozn.red.) Sochy jsou poskládané z prstencovitých modulů a v jejich výzdobě se objevují také experimentální postupy vyvinuté v rámci výuky na liceu Grue. Betlém byl poprvé vystaven na veřejnosti před hlavním chrámem v Castelli o Vánocích roku 1965 a v roce 1970 zdobil Trajánovu tržnici v Římě. Absolvoval také cesty do Jeruzaléma, Betléma a Tel Avivu.

Vánoční strom do Vatikánu, připutoval ze slovinského regionu Kočevsko, kde lesy pokrývají 90% území. Majestátní smrk ztepilý vysoký 28 metrů vyrostl nedaleko Kočevské Reky poblíž Krokarského pralesa. Jako zajímavost připomeňme, že za nejvyšší evropský smrk ztepilý se považuje "Agermova smreka", měřící 61,80 metrů ve slovinském masivu Pohorje. Jeho stáří se odhaduje na 300 let a obvod kmene dosahuje téměř 4 metrů.

Betlém a vánoční strom v této době více než kdy jindy chtějí přinášet celému světu znamenání naděje a důvěry. Chtějí vyjádřit jistotu, že Ježíš přichází do středu svého lidu, aby ho zachránil a utěšil. Tyto tradiční symboly Vánoc zůstanou na Náměstí sv. Petra do konce vánoční doby, který připadá na neděli 10. ledna 2021.

Podle zpráv České biskupské konference a české sekce Rádia Vatikán

Zemřel P. Jiří Kopic

Dlouholetý správce českého Velehradu ve Svatém Martinu v Alpách

Narozen: 24. 12. 1932 v Praze

Řeholní sliby: 15. 8. 1972 v Jünkerathu

Kněžské svěcení: 22. 6. 1969 v Dillingenu

Zemřel: 26. 11. 2020 v Ambergu (DE)

Pohřben: 14. 12. 2020 Ensдорf

P. Jiří Kopic se narodil 24. prosince 1932 v Praze. Se salesiány se seznámil roku 1940, když začal s kamarádem Jardou Petráškem chodit do kobyliště oratoře. První den se jej ujal tehdejší asistent Bedřich Dombek. V oratoři, kam pak pravidelně docházel až do 13. března 1950, kdy jej s kamarádem Jirkou Ševčíkem jako poslední vyprovázeli asistent Drobsiz, hrál s ostatními nejen hry, ale stal se i muzikantem a divadelním hercem a vzorně se účastnil mši sv. Hlavními postavami v Kobyliších byli tehdy P. Januš a P. Trochta - než jej zavřelo gestapo. Dále tam byli P. Kubín, P. Novosad, jako asistenti u chlapců pánové Horáček, Dombek a Frélich. Díky jejich vlivu také Jiří již v chlapeckých letech našel salesiánské povolání.

Po Akci K, tedy v době internace kněží a řeholníků, se bývalí kobylišští oratoriáni scházeli každou středu v hospodě Na Zlaté Vyhliďce. Díky zhoršeným politickým poměrům v Československu, komunistickému převratu a následným letům totality se Jiřího touha po salesiánském životě a po kněžství značně zkomplikovala. Byl nucen si najít civilní zaměstnání – pracoval jako technik

v ČKD Stalingrad. Tam se seznámil s Pavlem Kučerou, jezuitským odchovancem a budoucím prelátem, a velmi se spřátelili.

Po roce 1960 došlo k mírnému uvolnění poměrů v republice a dalo se např. s Čedokem vyjet do zahraničí, i do západních zemí. V té době byl Jiří již salesiánským aspirantem. Tenkrát mu P. Václav Komárek zprostředkoval rozhovor s inspektorem P. Míšou - Dominem. Jiří mu sdělil, že by měl možnost vycestovat do Rakouska. V té době již věděl, že je možné studovat v Itálii teologii. Dominus mu výjezd bez dlouhého rozmyšlení schválil: „Jed', jed', okamžitě jed'. Aspoň dostaneš pořádné vzdělání.“ Záračným Božím řízením se Jiřímu podařilo vyřídit všechny náležitosti, včetně doporučení od místního výboru komunistické strany, a mohl vyrazit na „zájezd“.

Jiří emigroval společně s Pavlem Kučerou na Velký pátek roku 1964. Když si oba dva po roce 1990 vyzvedli rozsudky za nezákonné opuštění Československa, zjistili, že Pavel Kučera byl odsouzen na dva roky vězení a Jiří na jeden rok. Rakouské úřady měly o Velikonocích samozřejmě zavěno, takže o azyl mohli žádat až v úterý po hlavních svátcích. Dobu čekání na azyl strávili v uprchlickém táboře. Až po třech týdnech si je zavolal vedoucí tábora, že mají jet do Vídně. Zavedli je k policejnímu řediteli, u kterého byl P. Xaver Čík a P. Hnilica - tajný biskup. Díky jeho kontaktům dostali uprchlické pasy ihned.

Poté se dostal Jiří do Itálie, ale tam po něm požadovali, aby začal zcela od začátku, resp. nejdříve vykonat asistenci a potom studoval filosofii. Jemu už bylo tenkrát přes 30 let, a tak si na to přišel příliš starý. Odešel proto do Západního Německa, kde studoval u benediktinů v Norcii. Vystudoval filosofii a teologii. Po roce putoval do Dillingenu v augšpurské diecézi. Na kněze byl Jiří vysvěcen 22. června 1969 v Dillingenu.

P. Jiří i nadále toužil být salesiánem. A tak od 15. srpna 1971 do 15. srpna 1972, kdy složil první sliby, prožíval v Německu v Jünkerathu noviciát. Od té doby působil deset let v Mnichově jako duchovní pro děti českých emigrantů a jako vychovatel v domově mládeže Salesianum. V Mnichově také založil Skauta, kterého nakonec vedl 30 let. Dne 15. srpna 1976 složil v Ensдорfu věčné sliby.

Na zásah hlavního představeného byl roku 1981 uvolněn z mnichovské provincie do provincie italské (Provincie INE - Venetien), aby se mohl ujmout řízení střediska Velehrad ve Svatém Martinu in Casies, kde svou funkci zastával 25 let. Pořádal letní tábory, na které mnozí čeští emigranti doposud vzpomínají. Probíhala zde také školení asistentů, duchovní cvičení atd. Svatý Martin, podle P. Jiřího vlastních slov, mu skutečně přirostl k srdci.

V době svého působení ve Sv. Martinu také pravidelně každé tři týdny dojížděl na víkend do Mnichova jako duchovní výpomoc za českými emigranty ve středisku „Katolických misí“. Když padla po Sametové revoluci „železná opona“, přišlo do Mnichova mnoho mladých lidí z Československa a žádali P. Jiřího, aby se jich ujal. Mladým sloužil nejen mše sv., ale poskytoval jim možnost chodit ke svátosti smíření a na různé pohovory. V roce 2000 se stal oficiálně v tomto středisku výpomocným duchovním pro mládež.

V roce 2006 se vrátil z italské provincie zpátky do provincie německé (Provincie GER - München) a od 16. května vykonával funkci pomocného duchovního a pomáhal pečovat o starší spolubratry v Ensдорfu. Několikrát navštívil Českou republiku, zvláště salesiánskou komunitu v Plzni, kam to měl nejbližší.

Nakonec i našeho spolubratra P. Jiřího Kopice dohonilo stáří. Musel být hospitalizován v nemocnici v Ambergu, kde také 25. listopadu 2020 v pozhnaném věku 88 let zemřel.

Poslední rozloučení s P. Jiřím Kopicem se uskutečnilo 14. prosince 2020 v Ensдорfu v Německu, kde byl také pohřben. Týž den se konala také zádušní mše svatá v kostele sv. Terezičky v Praze-Kobyliších.

Modlíme se za něj
a prosíme u našeho Pána:

**Odpočinutí věčné, dej mu, Pane,
a světlo věčné at' mu svítí.
At' odpočine v pokoji. Amen.**

*České náboženské středisko
Velehrad Řím*

Svatým Martinem prošly za našeho působení tisíce lidí

Rozhovor s P. Jiřím Kopicem v Salesiánském magazínu

Vy jste byl jedním z prvních oratoriánů kobylišké oratoře?

Ano, jako Pražák jsem začal chodit do oratoře v Kobylicích v roce 1940. Dodnes si vzpomínám na svůj první den v oratoři. Tam, kde je stanice městské dopravy Bulovka, stávaly domy. V jednom z nich měla obchod s potravinami zbožná žena, paní Petrášková, kam jsme chodili nakupovat. Jednoho dne v únoru 1940 řekla paní Petrášková mamince: „Tak už toho kluka pusťte k salesiánům.“ „Ale on je ještě malý,“ namítala maminka. Maminky se domluvily a odpoledne u nás zazvonil Jarda s nudlí pod nose (později JUDr. Petrášek) a vzal mě do oratoře. Šli jsme rovnou na horní hřiště, kde bylo kluziště. Tam hráli chlapi hokej a Jarda se k nim hned přidal a mě si už nevšímal. Protože neměl brusle, dostal kus dřeva do ruky a šel do brány. Já stál zoufale na hromadě sněhu a volal jsem na něj: „Jardo, co mám dělat?“ „Hrej si,“ byla jeho odpověď a více se o mne nestaral. Naštěstí přišel pan asistent Dombek, hned si mě všiml a povídá: „Ty seš nově, jak se jmenuješ?“ „Jirka.“ „Pojď do herny.“ Tam, kde je dnes herna a sídlí provinciál, bylo tehdy divadlo a herna. Přidal jsem se ke klukům a začal jsem s nimi hrát Člověče, nezlob se. Od té doby jsem se stal pravidelným návštěvníkem oratoře, muzikantem, hercem, až do onoho osudného 13. dubna 1950, kdy jsme s Jirkou Ševčíkem byli poslední oratoriáni, které pan asistent Drobisz vyhazoval, protože už bylo pozdě večer a chtěl zavřít oratoř. (V noci ze 13. na 14. dubna 1950 uskutečnila Bezpečnost první plánovanou etapu tzv. akce K, při které bylo příslušníky SNB, StB a oddíly Lidových milicí v českých zemích obsazeno 75 klášterů. Pozn.red.)

Jak vzpomínáte na léta prožitá v kobylišké oratoři?

Oratoř fungovala v místech, kde jsou dnes herno a kanceláře provincie, to byl jeden velký sál. V oratoři jsme si mohli půjčit různé hry proti legitimaci, kterou každý oratorián dostal. Do legitimace jsme také dostávali razítka: Za účast na ranní mši ve všední den zelené za dva body a za účast na večerních modlitbách červené. V neděli bylo za mši svatou

razítko červené za pět bodů, za účast na katechismu a odpoledním požehnání zase zelené. Takže v oratoři bylo možné účastnit se prakticky celou neděli zajímavého programu, a když jsem slyšel, že dnes je kobylišká oratoř v neděli zavřená, byl jsem dost překvapený...

Hlavní postavou kobylišké oratoře byl P. Januš a P. Trochta, než ho Němci zavřeli. Ze salesiánů tam byli dál Kubín, jako asistent u kluků, Horáček, Dombek a Frélich, ti tam byli tři roky. Po nich přišel Šnajdar, to byl první salesián-kněz, který byl zavřený, Vaněk a Stanislav Honka.

P. Šnajdar byl první komunisty pronásledovaný salesián?

Ano, z pražských salesiánů. P. Šnajdar přišel do Prahy už jako kněz a mívával bouřlivá kázání, na kterých byli ale přítomni komunističtí špiclové. Proto byl jako první umlčena putoval do vězení, a to v době, kdy ještě nebyl ústav uzavřen. Na Šnajdarovi zkoušeli „moderní“ vyšetřovací praktiky. Na tehdejší dobu dostal nízký trest, jen dva roky. Po jeho propuštění za ním byli kluci z oratoře a chtěli s ním navázat kontakt, ale nepovedlo se jim to. Jak jeden z nich řekl: „On je takový divný, nechce s námi nic mít...“ Bylo to tím, že mu ve vězení vymyli mozek, zkoušeli na něm sovětské vyšetřovací metody, úplně změnili jeho osobnost...

Jaká byla vaše další životní cesta?

Oratoriáni z Kobylic se scházeli každou středu v hospodě Na Zlaté Vyhliďce. Pracoval jsem v ČKD Stalingrad a tam byl jeden kluk – nemluvil sprostě a nechodil za holkama. Jednou jsem za ním přišel, opatrně jsme se bavili, a zjistili jsme, že máme stejnou krevní skupinu. Nedalo mi to a zeptal jsem se: „Nečetl jsi Plnou slávy?“ A on odpověděl: „Teď ji zrovna čtu!“ Byl to dnešní prelát Kučera. A s ním jsem se dal „dohromady“.

A jak jste se dostal na Západ?

Po roce 1960 došlo k mírnému uvolnění, že se dalo s Čedokem vyjet do zahraničí, i do západních zemí. V té době už jsem byl aspirant. Tehdy jsem Kučerovi řekl: Nebudeme čekat, až nás zavřou, a pokusíme se dostat na Západ. Tenkrát mi Václav Komárek zprostředkoval rozhovor s inspektorem Františkem Mišou. Během cesty do práce jsem se s ním sešel v podchodu pod železniční tratí, protože bylo jisté, že tam nás nikdo nesleduje. Řekl jsem mu, že bych měl možnost jet do Rakouska. „Jed, jed, okamžitě jed.“ Aspoň dostaneš pořádné vzdělání, „byla jeho rychlá odpověď“. Zázračným řízením Božím – na přímluvu Dominika Savia – se mi podařilo vyfídit všechny náležitosti, včetně doporučení od místního výboru komunistické strany, a jeli jsme. Předseda té buňky u nás v továrně mi řekl: „Poděpíš ti to, ty tam nezůstaneš“. A tak jsme s Kučerou vyrazili s Čedokem. Emigrovali jsme na Velký pátek 1964. Když jsme si po roce 1990 vyzvedli rozsudky za nezákonné opuštění Československé socialistické republiky, viděli jsme, že Kučera byl odsouzen na dva roky vězení a já jsem dostal rok. Říkal mi: „Vidíš, tys to zorganizoval a dostal jsi jen rok, já jsem se jen svezl s tebou a vyfasoval jsem dva!“

Bylo to nejspíš proto, že jsem měl v rozsudku napsáno, že mě musel k emigraci někdo ve Vídni přemluvit, poněvadž jsem se v dílně ptal, co mám přivést z Rakouska.

Jaké byly první dny v cizí zemi?

Rakouské úřady měly o Velikonocích volno, a tak nám řekli, ať přijdeme, až v úterý po Velikonocích. Na velikonoční pondělí jsme šli do Českého domu na oslavu spojenou s primicí P. Müllera, a Kučera když viděl, co je tam za lidi, povídá: „Mizíme! Tady je spousta špionů.“ V úterý po Velikonocích jsme šli na polici a začal proces získávání azylu. Kučera mi teprve v lágru řekl, že byl vysvěcen na jáhna od Štěpána Trochty. Po třech týdnech nás najednou zavolal vedoucí lágru, že máme jet do Vídně. Zavedli nás k policejnímu řediteli, kde seděl P. Xaver Čík a ještě jeden kněz. Tím druhým knězem byl P. Hnilica, resp. tajný biskup Hnilica, a díky jeho kontaktům jsme dostali uprchlické pasy ihned.

Kde jste zakotvil?

P. Hrubý mi řekl: Musíš začít nejdřív asistencí, potom na filozofii, mně už bylo tenkrát přes 30 let. Studoval jsem u benediktinů v Norcii a po roce jsem putoval do Dilingenu v augšpurské diecézi. V roce 1971 jsem šel do noviciátu k salesiánům. Od té doby jsem působil v Německu: v roce 1972 jsem odjel do Mnichova, kde jsem byl deset let a působil jsem také jako duchovní pro děti českých emigrantů. Předem mnou měl na starost české děti Petr Kolář, který ale odešel do Francie. Dal jsem děcka dohromady a založil skauty. Skauty v Mnichově jsem nakonec vedl 30 let. Když mě v roce 1982 přeložili do Svatého Martina in Gsies, tak jsem každé tři týdny dojížděl do Mnichova. Když padla železná opona v roce 1990, přišlo do Mnichova mnoho mladých od nás. Tenkrát mě poprosili, abych se jich ujal. Kromě sobotního setkání se skauty jsem po nedělní české nebo slovenské mši sv. vzal au-pair do internátu k salesiánům, kde byl oběd. Po obědě bylo společné posezení a potom zábava. Někdo se šel koupat do krytého bazénu, další hrát kuželky nebo volejbal. Za mnou chodili ke svátosti smíření, k různým pohovorům, a to trvalo až do šesti sedmi večer a v pondělí jsem jel zpátky do Itálie. S mladými z Mnichova jsem stále v kontaktu, některé z nich jsem například oddával.

Mnozí emigranti stále vzpomínají na tábory ve Svatém Martinu...

Než jsem přišel do sv. Martina, jezdili tam hlavně P. Müller, P. Šimčík, P. Valerián a italští salesiáni. Zajímavým bodem našeho programu ve Svatém Martinu byla školení asistentů, která probíhala o svatodušních svátcích. Obvykle jsem pozval nějakého lékaře, několikrát přijeli i P. Dittich, P. Homola nebo P. Horák. Později jsem si uvědomil, že přibližně ve stejné době rozjel Kája Herbst asistenty i za železnou oponou... Na školeních byla vždy výborná atmosféra. O Vánocích jsme mívali duchovní cvičení pro mládež, která vedli jezuité Koláček, Kunert, salesián Přerovský a pak dlouhou dobu pan biskup Škarvada. Dlouho jsem pracoval s P. Frydrychem... V roce 1984 přišel do svatého Martina P. Frydrych a spolu jsme to táhli i 26 let. P. Frydrych byl v roce 1962 tajně vysvěcen v Československu biskupem Štěpánem Trochtem. Když utekl, dodělával si studia v Benediktbeuernu a pak byl přeložen do Waldwinkelu. V roce 1981 se ho podařilo dostat do Říma na Velehrad a odtud v roce 1984 přišel do svatého Martina. Byl to velmi tichý a skromný člověk.

Pastorační dům Velehrad se nachází v Itálii v krásném horském údolí v obci St. Martin/Gsies v nadmořské výšce 1310 m. n. m. nedaleko od Welsbergu. V okolí domu místní vrcholy přesahují 2100 m. n. m., což dodává místu zvláštní kouzlo. Dům slouží k duchovní – rekreačním pobytům pro bohoslovce, kněze, zasvěcené osoby, farnosti, školy, rodiny, mládež, společenství a další zájemce.

Jak jste spolu vycházeli tak dlouhou dobu, a navíc jen ve dvou?

Je-li v komunitě víc lidí, tak se různá nedorozumění ztratí, ale ve dvou to není vždy snadné. My jsme ale spolu vycházeli vždy dobře, vzájemně jsme se přizpůsobili. Důležité je neustále mezi sebou komunikovat a vyměňovat si informace. My jsme si například každý den při snídani dělali „pracovní konferenci“.

Spolupracoval jste i s P. Hrubým z římského Velehradu?

Vojta Hrubý se snažil dát dohromady České náboženské středisko, protože aktivity Čechů v zahraničí nebyly nijak koordinované a plánované. O Čechy v zahraničí se staral Mons. Planner, rektor Nepomucena. P. Hrubý v té době působil na Sacro Cuore v Římě a s povolením představených se staral o české krajany a mládež v zahraničí. Na P. Hrubého se obrátil Mons. Planner, aby pro české děti uspořádal nějaké tábory. V té době se do Říma dostal i kaplan z Tyrol P. Karel Vrána, pozdější monsignor a profesor. P. Hrubý se zeptal, jestli náhodou neví o nějakém vhodném místě, a Vrána dal tip na údolí Gsies, kde žije sedlák, který bere skupiny. Tenkrát nebyl turismus rozvinutý tak jako dnes. P. Hrubý se tam zajel podívat a domluvit a začali jezdit do Gsies. Na začátku tam pomáhala i sestra Věra Vorlová. Po několika letech zakoupili s pomocí dobrodinců a kardinála Berana bývalá kasárna ve svatém Martinu a vznikl Velehrad. A začala tam jezdit česká exilová mládež. Dnes už tam jezdí mladí odevšad.

Jak vzpomínáte na působení ve Svatém Martinu?

Svatým Martinem prošly během mého působení tisíce lidí, za komunismu to byla většinou mládež a krajané ze zahraničí, po listopadu 1989 pak už jezdili i lidé z Čech. Svatý Martin mi skutečně přirostl k srdci. Byl jsem třeba zvyklý z domova vše krýt smlouvami. Ale tam to nebylo třeba: Když se něco domluvilo, tak to platilo a na dané slovo bylo spolehnutí. Když jsem třeba představoval dům, tak mi řekli: „Za tři měsíce to bude hotové.“ A bylo.

*Zdeněk Jančařík a Jiří Kučera
Salesiánský magazín 2013/1*

PATRIS CORDE

Apoštolský list u příležitosti 150. výročí
vyhlášení svatého Josefa za Ochránce všeobecné církve

Svatý Josef s Ježíškem

Patris corde – otcovským srdcem Josef miloval Ježíše, který je ve všech čtyřech evangeliích nazýván »synem Josefovým«[1].

Dva evangelisté, Matouš a Lukáš, kteří jej zmiňují, o něm nemluví mnoho, ale přece jen dost, aby bylo možné pochopit, jakým byl otcem a jaké poslání mu světila Prozřetelnost.

Víme, že byl obyčejným tesařem (*Mk* 13,55), který byl zasnouben s Pannou Marií (srov. *Mt* 1,18; *Lk* 1,27); »spravedlivým mužem« (*Mt* 1,19), jenž byl stále připraven plnit Boží vůli, vyjádřenou v Božím Zákonu (srov. *Lk* 2,22.27.39) a ve čtyřech snech (*Mt* 1,20; 2,13.19.22). Po dlouhé a úmorné cestě z Nazareta do Betléma, spatřil Mesiáše, který se narodil ve stáji, protože jinde »pro ně nebylo místo« (*Lk* 2,7). Byl svědkem toho, jak se Mesiáši klaněli pastýři (srov. *Lk* 2,8-20) a mudrci (srov. *Mt* 2,1-12), kteří reprezentovali lid Izraele i pohanské národy.

Měl odvahu ujmout se zákonného otcovství Ježíše, jemuž dal jméno zjevené

andělem: »dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů« (*Mt* 1,21). Jak známo, pojmenovat někoho nebo něco znamenalo ve starověku stát se jejich vlastníkem, podobně jako Adam v knize Geneze (srov. *Gn* 2,19-20).

V chrámu, čtyřicet dní po Ježíšově narození, představil Josef spolu s Marií Dítě Pánu a s údivem vyslechl proroctví, které pronesl Simeon o Ježíšovi a Marii (srov. *Lk* 2,22-35). Aby ochránil Ježíše, přebýval v Egyptě jako cizinec (srov. *Mt* 2,13-18). Po návratu do vlasti se usadil ve skrytu neznámé obce Nazaret v Galileji – odkud, jak se říkalo, »nepovstane žádný prorok« a »nemůže vzejít nic dobrého« (srov. *Jan* 7,52; 1,46) – daleko od Betléma, svého rodného města, i od Jeruzaléma, kde stál chrám. Když se během poutě do Jeruzaléma ztratil dvanáctiletý Ježíš, hledal ho Josef v úzkosti spolu s Marií a našel právě v chrámu, kde rozmlouval s učiteli Zákona (srov. *Lk* 2,41-50).

Po Marii, Matce Boží, nemá žádný světec v papežském magisteriu tolik prostoru jako Josef, její Snoubenec. Mjji předchůdci hlouběji pronikli do poselství, které v těch několika větách podává evangelium, aby více zdůraznili jeho ústřední roli v dějinách spásy. Blahoslavený Pius IX. jej prohlásil za »Ochránce katolické církve«[2], ctihodný Pius XII. jej představil jako »Patrona dělníků«[3] a svatý Jan Pavel II. jako »Ochránce Vykupitele«[4]. Lidé se mu svěčují jako »patronovi šťastné smrti«[5].

Ke 150. výročí jeho vyhlášení za Ochránce katolické církve bl. Piem IX. (8. prosince 1870), bych se s vámi rád podělil několika reflexemi o této nezvyklé postavě, která je tak blízká lidské situaci každého z nás, aby – jak říká Ježíš – »ústa mluvila to, čeho je srdce plné« (srov. *Mt* 12,34). Tato touha narůstala během uplynulých měsíců pandemie, kdy uprostřed krize, jež nás postihuje, můžeme zakoušet, že »naše ži-

voty jsou spřádány a neseny obyčejnými lidmi, kteří jsou obvykle opomíjeni a nevyskytují se na titulních stranách novin a časopisů, ani na velkých přehlídkách nejnovějších *show*, ale nepochybně dnes píší rozhodující události našich dějin: lékaři, ošetřovatelé a ošetřovatelky, zaměstnanci supermarketů, uklízečky, pečovatelky, dopravci, pořádkové síly, dobrovolníci, kněží, řeholnice a mnoho a mnoho dalších, kteří pochopili, že nikdo se nezachrání sám. [...] Kolik jen lidí denně prokazuje trpělivost a dodává naději, snaží se nerozsévat paniku, nýbrž sdílenou odpovědnost. Kolik otců, matek, prarodičů a učitelů ukazuje našim dětem nepatrnými všedními gesty, jak čelit a překonat krizi novým uzpůsobením zvyklostí, pozvednutím zraku a podnětem k modlitbě. Kolik lidí se modlí, obětuje a přimlouvá za dobro všech«[6]. Všichni mohou ve svatém Josefovi, nepovšimnutém muži, všedním, diskrétním a skrytém člověku nalézt přímluvce, pomocníka a průvodce těžkými časy. Svatý Josef nám připomíná, že všichni ti, kdo se zdánlivě skrývají nebo jsou v »druhé linii«, mají výjimečně činný podíl na dějinách spásy. Jim všem patří uznání a vděčnost.

1. Milovaný otec

Velikost svatého Josefa spočívá v tom, že byl Mariiným snoubencem a Ježíšovým otcem. Stal se tak »služebníkem všeobecného záměru spásy«, jak říká sv. Jan Zlatoústý[7].

Svatý Pavel VI. podotýká, že jeho otcovství se konkrétně vyjadřovalo tím, že »učinil ze svého života službu, obětoval ho mysteriu vtělení a souvisejícímu vykupitelskému poslání, použil moc, která mu patřila podle Zákona ve Svaté Rodině, aby cele odevzdal sebe, svůj život a svoji práci, přetvořil svoje lidské povolání k rodinné lásce v nadlidskou obět sebe, svého srdce a všech schop-

ností, v lásku danou do služeb Mesiáše, vyrůstajícímu v jeho domě“[8].

Vzhledem k této roli v dějinách spásy je sv. Josef otcem, jehož křesťanský lid vždycky miloval, o čemž svědčí fakt, že je mu na celém světě zasvěceno mnoho kostelů; četné řeholní instituty, bratrstva a církevní uskupení se jím inspirovali a nosí jeho jméno, že se od věků k jeho cti slouží různé pobožnosti. Mnoho svatých bylo jeho horoucími ctiteli, mezi nimiž sv. Terezie z Avily, která si jej zvolila za svého přímluvce a prostředníka, často mu světovala sebe a dostávala všechny milosti, o něž prosila, a na základě svojí zkušenosti pak k této pobožnosti vybízela druhé.[9]

V každé knížce pobožností lze nalézt nějakou modlitbu ke sv. Josefovi. Zvláště výzvu, která je mu adresována každou středu, a po celý měsíc březen, který je mu tradičně zasvěcen.[10]

Důvěru lidu ke sv. Josefovi shrnuje výraz: „*Ite ad Ioseph*, který spadá do doby hladu v Egyptě, kdy lidé žádali chléb od faraóna, který jim odpověděl: »Jděte k Josefovi. Co on řekne, udělejte« (Gn 41,55). Jednalo se o Josefa, Jakubova syna, kterého bratři ze žárlivosti prodali (srov. Gn 37,11-28) a který se podle biblického příběhu stal správcem Egypta (srov. Gn 41,41-44).

Jako potomek Davidův (srov. Mt 1,16-20), z jehož rodu se měl narodit Ježíš, podle příslibu daného Davidovi skrze proroka Nátana (srov. 2 Sam 7), a jako snoubenec Marie z Nazaretu, je svatý Josef spojnicí mezi Starým a Novým zákonem.

2. Citlivý otec

Josef viděl, jak Ježíš den ze dne prospíval »moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí« (Lk 2,52). Stejně jako jednal Pán s Izraelem, také on jej »učil chodit, bral na svá ramena, byl otcem, který zdvihá dítě ke svým tvářím a skláněl se k němu, aby mu dal najíst« (Oz 11,3-4).

Ježíš v Josefovi cítil Boží něhu: »jako se smilovává otec nad syny, tak se smilovává Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí« (Žl 103,13).

Josef jistě slyšel, jak v synagoze během modlitby znějí slova žalmů o

tom, že Bůh Izraele je Bohem slitovním[11], dobrým vůči všem a »soucit má se všemi svými tvory« (Žl 145,9).

Dějiny spásy se naplňují »v naději, bez naděje« (srov. Řím 4,18) a navzdory našim slabostem. Příliš často si myslíme, že Bůh staví pouze na tom, co je v nás dobré a vítězné, zatímco značná většina Jeho plánů se uskutečňuje přes naše slabosti a mimo ně. Pavel říká: »Abych se pro vznešenost těch zjevení nepýšil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil do tváře. To proto, aby se mě nezmočňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil. Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejmě projevuje ve slabosti“« (2 Kor 12,7-9).

Pokud je perspektiva ekonomie spásy taková, musíme se naučit akceptovat svoji slabost hlubokým jemnocitem.[12]

Zlý způsobuje, že svoji křehkost posuzujeme negativně, zatímco Duch ji slitovně vynáší na denní světlo. Toho, co je v nás křehké, je nejlépe se dotýkat něžně. Ukazování prstem a soud, který vynášíme nad druhými, jsou velmi často znamením naší neschopnosti akceptovat vlastní slabost a křehkost. Pouze něha nás ochrání před vlivem žalobníka (srov. Zj 12,10). Proto je důležité setkání s Božím milosrdenstvím, zejména ve svátosti smíření, zkušeností pravdy a laskavosti. Paradoxně nám může povědět pravdu i Zlý, ale činí tak, aby nás zavrhnul. Víme však, že Pravda, která je od Boha, nás nezavrhne, nýbrž akceptuje, objímá, podpírá a odpouští nám. Pravda se nám vždycky ukazuje jako milosrdný Otec z podobenství (Lk 15,11-32): vychází nám vstříc, vrací důstojnost, staví znovu na nohy a strojí nám hostinu s odůvodněním: »tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen« (v.24).

Rovněž Josefovým nepokojem prostupuje Boží vůle, dějiny a plán. Takto nás Josef učí, že mít víru v Boha znamená také věřit, že Bůh může působit i přes naše obavy, naše chyby a naše slabosti. Učí nás také, že uprostřed životních bouří nemusíme mít strach světovat kormidlo naší lodi Bohu. Někdy bychom chtěli mít všechno pod kontrolou, avšak Bůh má vždycky širší rozhled.

Archanděl Gabriel zvěstuje Josefovi narození Božího Syna Ježíše

3. Poslušný otec

Analogicky k tomu, jak Bůh jednal s Marií, když jí zjevil Svůj plán spásy, zjevil také Josefovi Svoje plány; a učinil tak prostřednictvím snů, které jsou v Bibli, jakož i u všech starobylých národů považovány za prostředky, kterými vyjevuje Bůh svoji vůli.[13]

Josefa velice trápí nepochopitelné Mariino těhotenství: nechce ji »vydat pohaně« [14] a rozhodne se »tajně se s ní rozejít« (Mt 1,19). V prvním snu mu anděl pomáhá vyřešit jeho obrovské dilema: »Neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Duchu svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů« (Mt 1,20-21). Jeho odpověď byla okamžitá: »Když se probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal« (Mt 1,24). Poslušností svoje drama překonal a zachránil Marii.

V druhém snu anděl Josefovi přikazuje: »Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil« (Mt 2,13). Josef neváhal a poslechl, nekladal si otázky stran těžkostí, ve kterých se ocitl: »Vstal, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti« (Mt 2,14-15).

Josef s Pannou Marií na cestě do Betléma

V Egyptě Josef s důvěrou a trpělivostí čekal na andělem slíbenou pobídku k návratu do vlasti. Jakmile jej božský posel ve třetím snu informoval o smrti těch, kteří usilovali dítěti o život, a vybídl jej, aby vstal, vzal dítě i jeho matku a vrátil se do izraelské země (srov. *Mt* 2,19-20). Znovu bez váhání poslechne: »Vstal, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země« (*Mt* 2,21).

Avšak během zpáteční cesty, »když uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít a podle pokynu ve snu se odebral na území galilejské. Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret« (*Mt* 2,22-23).

Evangelista Lukáš zdůraznil zvláště fakt, že Ježíšovi rodiče dbali na všechny předpisy Zákona: obřad Ježíšovy obřízky, Mariina očistňování po porodu a zasvěcení prvorozeného Pánu (srov. *Lk* 2,21-24).[15]

V každé okolnosti svého života dokázal Josef vyslovit svoje „*fiat* – staň se“, jako Maria při Zvěstování a Ježíš v Getsemanech.

Josef jako hlava rodiny učil Ježíše být poslušný rodičům (srov. *Lk* 2,51) podle Božího přikázání (srov. *Ex* 20,12).

Ve skrytu Nazareta, v Josefově škole se Ježíš učil plnit Otcovu vůli. Tato vůle se mu stala každodenním pokrmem (srov. *Jan* 4,34). I v té nejtěžší chvíli

svého života v Getsemanech raději plnil Otcovu vůli, nikoli svou vlastní[16] a »stal se poslušným až k smrti [...] k smrti na kříži« (*Flp* 2,8). Proto autor listu Židům vyvozuje, že se Ježíš »naučil svým utrpením poslušnosti« (*Žid* 5,8).

Ze všech těchto událostí plyne, že „Bůh povolal svatého Josefa, aby přímo sloužil osobě i poslání Ježíše vykonáváním svého otcovství: právě tímto způsobem Josef spolupracoval v plnosti času na velkém tajemství vykoupení a byl vpravdě služebníkem spásy.“[17]

4. Přívětivý otec

Josef přijímá Marii bez předběžných podmínek. Důvěřuje andělovým slovům: „Ušlechtilost jeho srdce umožňuje, aby podrobil lásce všechno, co se naučil ze Zákona; a dnes, v tomto světě, kdy je psychologické, verbální i fyzické násilí páchané na ženě evidentní, se Josef prezentuje jako postava uctivého, delikátního muže, který, ač nemá všechny informace, rozhoduje se pro dobré jméno, důstojnost a život Marie. A ve své pochybnosti o tom, jak nejlépe si počínat, mu Bůh osvicením jeho úsudku pomáhá volit.“[18]

Častokrát dochází v našem životě k událostem, jejichž smysl nechápeme. Naše první reakce je často zklamání a vzpoura. Josef nechává svoje úsudky stranou, aby dal prostor tomu, co se děje, jakkoli to vypadá tajemně, akceptuje to, přebírá do své zodpovědnosti a smiřuje se svým životním údělem. Pokud nepřijmeme svůj životní úděl, nedokážeme kráčet dál, protože budeme vždycky v zajetí svých očekávání a následných zklamání.

Duchovní život, který nám představuje Josef, není cestou, která vysvětluje, nýbrž cestou, která akceptuje. Pouze na základě tohoto přijetí, tohoto smíření je možné vytušit také velkolepost dějin a jejich hlubší smysl. Je to jako ozvěna zanícených slov, jimiž Job odpověděl manželce, která jej ponoukala, aby se vzbouřil proti veškerému zlu, které jej potkalo: »Přijímáme-li štěstí jako dar od Boha, nemáme stejně přijmout i neštěstí?« (*Job* 2,10).

Josef neupadá do trpné rezignace, nýbrž odvážně a statečně se nasazuje.

Přijetí je způsob, kterým se v našem životě projevuje dar statečnosti, pocházející od Ducha svatého. Jedině Pán nás může obdarovat silou přijímat život takový, jaký je, a dávat prostor také rozporným, nečekaným a neútešným aspektům existence.

Ježíšův příchod mezi nás je darem Otce, aby se každý tělesně smířil se svým údělem, i když jej plně nechápe.

Jako Bůh řekl našemu Světcí: »Josefe, synu Davidův, neboj se« (*Mt* 1,20), patrně opakuje také nám: „Nebojte se!“ Je třeba odložit vztek i zklamání a dát – nikoli světskou útrpností, nýbrž doufající statečností – prostor tomu, co jsme nevolili a přece existuje. Takovýto způsob přijetí života nás uvádí do hlubšího smyslu. Život každého z nás se může zázračně obrodit, najdeme-li odvahu jej žít podle toho, co nám ukazuje evangelium. A nezáleží na tom, zda se všechno zvtlo špatně a zda už je něco nevratné. Bůh může dát rozkvést květům mezi kameny. A třebaže nám naše svědomí něco vyčítá, Bůh »ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí« (*1 Jan* 3,20).

Opět se vrací křesťanský realismus, který nezahazuje nic z toho, co je. Skutečnost ve svojí tajemné nezvratnosti a složitosti je nositelkou smyslu existence v jejích světlých i stinných stránkách. Proto apoštol Pavel praví: »Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému« (*Řím* 8,28). A svatý Augustin dodává: „i to, co se nazývá zlem (*etiam illud quod malum dicitur*)“.[19] V této plné perspektivě dává víra smysl každé události, veselé i smutné.

Daleko ať je od nás myslet si, že věřit znamená nacházet snadno útěšná řešení. Víra, kterou nás učí Kristus, je ta, kterou vidíme u svatého Josefa, který nehledal zkratky, nýbrž otevřeně čelil tomu, co jej potkává a přijímal za to odpovědnost.

Josef nás svojí akceptací zve, abychom akceptovali druhé, bez exkluze, takové, jakými jsou, a měli náklonnost ke slabým, protože Bůh volí to, co je slabé (srov. *1 Kor* 1,27), je »otec sirotků, ochránce vdov« a přikazuje milovat cizince.[20] Představuji si, že Josefovy vlastnosti mohly být pro Ježíše podnětem k podobenství o milosrdném otci a marnotratném synovi (srov. *Lk* 15,11-32).

Josef při narození Ježíše Krista v Betlémě

5. Tvořivě odvážný otec

První etapou každého pravého vnitřního uzdravení je akceptace vlastního údělu, tedy poskytnutí prostoru v nás samotných také tomu, co jsme si ve svém životě nezvolili. Zbývá však dodat další důležitou vlastnost: tvořivou odvahu, která se vynořuje zejména v kontaktu s těžkostmi. Tváří v tvář těžkosti je totiž možné se zastavit a vyklidit pole, anebo se nasadit. Právě těžkosti někdy umožňují, aby se v každém z nás ukázaly zdroje, o kterých jsem ani netušili, že je máme.

Často nás při četbě evangelií o Ježíšově dětství napadne otázka, proč Bůh nezasáhnul nějak přímo a jasně. Bůh však zasahuje skrze události a lidi. Josef je člověkem, jehož prostřednictvím Bůh pečuje o počátky dějin vykoupení. On je opravdovým „zázrakem“, kterým Bůh zachraňuje Dítě a jeho matku. Nebe zasahuje tím, že se svěřuje kreativní odvaze onoho muže, jenž přišel do Betléma a když nenašel příbytek, kde by Maria mohla porodit, připraví a upraví stáj, aby se pokud možno stala přívětivým místem Božímu Synu, který přichází na svět (srov. Lk 2,6-7). Před hrozbou ze strany Heroda, který chce zabít Dítě, je Josef opět ve snu varován, aby Dítě bránil, a uprostřed noci zorganizuje útěk do Egypta (srov. Mt 2,13-14).

Při povrchní četbě tohoto vyprávění vzniká vždycky dojem, že svět je vydán napospas silným a mocným, avšak „dobrá zpráva“ evangelia spočívá v tom, že ukazuje, jak navzdory zpuštění a násilí pozemských vládců, Bůh vždycky nalézá způsob, jak uskutečnit svůj plán spásy. Také náš život někdy vypadá, že je vydán zvůli mocných, ale evangelium nám říká, že to, na čem záleží, dokáže Bůh vždycky zachránit pod podmínkou, že použijeme tutéž kreativní odvahu nazaretského tesaře, který umí měnit problém na příležitost a vždycky dává přednost důvěře v Prozřetelnost.

Zdá-li se někdy, že nám Bůh nepomáhá, neznamená to, že nás opustil, nýbrž, že důvěřuje nám a tomu, co můžeme navrhnout, vynalézt a najít.

Je to stejná tvůrčí odvaha, kterou prokázali přátelé ochrnuhlého muže, když jej dopravili před Ježíše tím, že jej spustili na lehátko otvorem ve stropě (srov. Lk 5,17-26). Těžkost nezastavila jejich smělost a umíněnost. Byli přesvědčeni, že tohoto nemocného může Ježíš uzdravit, a »když ho pro zástup lidí neměli kudy pronést, vystoupili na střechu, a otvorem ve stropě ho s lehátkem spustili doprostřed před samého Ježíše. Když viděl jejich víru, řekl: „Člověče, odpouštěj se ti hříchy!“ (v.19-20). Ježíš poznává kreativní víru, s níž se k Němu oni muži snaží dopravit svého nemocného přítele.

Evangelium nepodává informace o tom, jak dlouho Maria a Josef s Dítětem

zůstali v Egyptě. Zajisté však museli něco jíst, najít bydlení a práci. Netřeba velké představivosti, aby se v této věci překlenulo mlčení evangelia. Svatá Rodina musela čelit konkrétním problémům jako všechny jiné rodiny, jako mnozí naši bratři migranti, kteří i dnes riskují život, donuceni neštěstím a hladem. Myslím, že v tomto smyslu je svatý Josef opravdu zvláštním patronem všech, kdo musejí opouštět svoji vlast kvůli válkám, nenávisti, perzekucím a bídě.

Na konci každé události, jejíž protagonistou je Josef, evangelium podotýká, že vstal, vzal s sebou Dítě a jeho matku, a učinil, jak mu bylo přikázáno (srov. Mt 1,24; 2,14.21). Ježíš a Maria, jeho Matka, jsou skutečně nejcennějším pokladem naší víry.[21]

Na rovině spásy nelze oddělovat Syna od Matky, od Té, která se „ubírala cestou víry a své spojení se synem udržovala věrně až ke kříži“.[22]

Vždycky se musíme ptát, zda všemi svými silami chráníme Ježíše a Marii, kteří jsou tajemně svěřeni do naší zodpovědnosti, naší péče a naší starostlivosti. Syn Všemohoucího přišel na svět přijetím situace obrovské slabosti. Stává se závislým na Josefově pomoci, aby byl bráněn, chráněn, obsluhován a vychován. Bůh se svěřuje tomuto muži, stejně jako Marii, která v Josefovi nachází toho, kdo jí chce nejenom zachránit život, ale bude neustále pečovat o ni a o Dítě. V tomto smyslu svatý Josef nemůže

Josef s Pannou Marií a Ježíškem na útěku do Egypta

nebýt Ochráncem církve, protože církev je prodloužením Kristova Těla v dějinách a mateřství církve zároveň nastiňuje Mariino mateřství.[23] Josef ochranou církve nadále chrání *Dítě a Jeho matku*, a také my láskou k církvi pokračujeme v lásce k *Dítěti a jeho matce*.

Toto Dítě je Tím, který říká: »Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali« (Mt 25,40). Každý potřebný, každý chudý, každý trpící, každý umírající, každý cizinec je tak „Dítětem“, které Josef stále chrání. Proto je svatý Josef vzýván jako ochránce ubohých, potřebných, vyděděných, zarmoucených, chudých a umírajících. A proto církev nemůže nemít ráda především ty poslední, protože Ježíš jim dal přednost a osobně se s nimi ztotožnil. Od Josefa se musíme učit stejné péči a odpovědnosti: milovat Dítě a Jeho matku, milovat Svátosti a charitu; milovat církev a chudé. Všechny tyto skutečnosti jsou vždycky *Dítě a jeho matka*.

6. Pracující otec

Charakteristickým aspektem svatého Josefa, zdůrazňovaným již od dob první sociální encykliky Lva XIII., *Rerum novarum*, je jeho vztah k práci. Svatý Josef byl tesař, který poctivě pracoval, aby zajistil živobytí svojí rodině. Od něho se Ježíš naučil ceně, důstojnosti i radosti z toho, co znamená jíst chléb, které je plodem vlastní práce.

V této naší době, kdy se práce znovu zjevně stává naléhavou sociální otázkou a nezaměstnanost tu a tam dosahuje impozantní úrovně také v zemích, kde byl po desetiletí zřejmý určitý blahobyt, je nezbytné si nově uvědomit a pochopit význam práce, jež dává důstojnost a je již vzorným patronem je svatý Josef.

Práce se stává účastí na samotném díle spásy, příležitostí k uspišení příchodu Království, rozvoje vlastních možností a kvalit tím, že jsou dány do služeb společnosti a pospolitosti; práce se stává příležitostí nejen k seberealizaci, nýbrž také k realizaci oné původní buňky společnosti, kterou je rodina. Rodina, které se nedostává práce, je více vystavena těžkostem, napětím, rozkolům a dokonce zoufalému a zoufajícímu pokušení

Dělník Josef s Pánem Ježíšem v jejich tesařské dílně

rozkladu. Jak lze mluvit o lidské důstojnosti bez snahy o to, aby všichni a každý měli možnost důstojné obživy?

Člověk, který má práci, ať už je jeho úkolem cokoli, spolupracuje se samotným Bohem, stává se tak trochu stvořitelem světa, který nás obklopuje. Krize naší doby, která je ekonomickou, sociální, kulturní a duchovní krizí, může být pro všechny výzvou ke znovuobjevení hodnoty, důležitosti a nezbytnosti práce, aby byl položen základ nové „normality“, z níž nikdo nebude vylučován. Práce svatého Josefa nám připomíná, že Bůh, který se stal člověkem, neopovrhoval práci. Nedostatek práce, která v posledních letech postihuje tolik bratří a sester v důsledku pandemie Covid-19, nás musí přimět k přehodnocení našich priorit. Prosme úpěnlivě svatého Josefa, dělníka, abychom našli cesty, které nás zaváží říkat: žádný mladý, žádný člověk, žádná rodina nesmí být bez práce!

7. Otec ve stínu

Polský spisovatel Jan Dobraczynski ve své knize *Stín otce*[24] podává formou románu život svatého Josefa. Podmanivý obraz stínu definuje postavu sv. Josefa, který je ve vztahu k Ježíši pozemským stínem nebeského Otce. Chrání jej, opatruje a nikdy se od Něj ne-

vzdaluje, aby šel svojí cestou. Pomysleme na to, co připomíná Mojžíš Izraeli: »V poušti jsi viděl, jak tě Hospodin, tvůj Bůh nesl, jako člověk nosí své dítě, po celou cestu« (Dt 1,31). Takto Josef vykonával otcovství po celý svůj život.[25]

Otec se nerodí, nýbrž stává se jím. A nelze se jím stát pouze přivedením dítěte na svět, nýbrž akceptací zodpovědné péče o ně. Pokaždé, když někdo přijme odpovědnost za život někoho druhého, v jistém smyslu tak prokazuje otcovství.

Ve společnosti naší doby se nezřídkla zdá, že děti jsou sirotci. Také církev dnes potřebuje otce. Stále aktuální je napomenutí svatého Pavla Korint'ánům: »I kdybyste měli na tisíce vychovatelů v křesťanské víře, otců nemáte mnoho« (1 Kor 4,15); a každý kněz či biskup by měl jako apoštol dodat: »Já jsem se stal vaším otcem v Kristu Ježíši« (ibid.). A Galat'ánům říká: »Moje děti, znovu vás bolestně rodím, dokud nenabudete podobu Kristovy« (Gal 4,19).

Být otcem znamená dát synovi zkušenost života, reality. Nikoli jej zadržovat a věznit, nikoli jej vlastnit, nýbrž uschopnit k rozhodnutím, svobodě a východiskům. Možná proto tradice nazývá Josefa otcem „nejcudnějším (nejčistším)“. Není to pouze afektivní přívlastek, nýbrž syntéza postoje, který vyjadřuje opak majetnictví. Cudnost (čistota) je svoboda od majetnictví ve všech

oblastech života. Jedině cudná (čistá) láska je opravdu láskou. Láska, která chce vlastnit, je nakonec vždycky ohrožením, uvězuje, dusí a činí nešťastnými. Sám Bůh miluje člověka čistou láskou, dává mu také svobodu pochybit a stavět se na odpor. Logika lásky je vždycky logikou svobody, a Josef dovedl milovat mimořádně svobodně. Nikdy nestavěl sebe do středu. Uměl opustit střed a činit středem svého života Marii a Ježíše.

Josefovo štěstí nespočívá v logice sebeobětování, nýbrž sebedarování. V tomto člověku nikdy není znát frustrace, nýbrž jenom důvěra. Jeho přetrvávající mlčení neobsahuje stížnosti, nýbrž konkrétní projevy důvěry. Svět potřebuje otce, odmítá pány, odmítá toho, kdo chce vlastněním druhého vyplnit svoji vnitřní prázdnotu, odmítá ty, kdo zaměňují autoritu za autoritativnost, službu za servilitu, konfrontaci za útisk, charitu za vyživování, sílu za destrukci. Každé pravé povolání se rodí ze sebedarování, kterým je zralost jednoduchého obětování. Také kněžství a zasvěcený život žádá tento typ zralosti. Tam kde povolání k manželství, celibátu či panenství nedosáhne zralosti sebedarování a zastaví se u pouhé logiky oběti, se pak namísto znamení krásy a radosti lásky stává výrazem neštěstí, smutku a frustrace.

Otcovství, které nepodlehne pokušení žít životem dětí, otevírá vždycky netušené prostory. Každé dítě v sobě vždycky nosí tajemství, je originálem, který se vyjeví jen za pomoci otce, jenž respektuje jeho svobodu. Otce, který si je vědom, že svoji výchovatelskou činnost skončí a svoje otcovství žije v plnosti, až se stane „zbytečným“, až zjistí, že potomek je autonomní a ubírá se cestou života sám; až se ocitne v situaci Josefa, který vždycky věděl, že ono Dítě nebylo jeho, ale jednoduše mu bylo svěřeno do péče. To je v podstatě to, co dává na srozuměnou Ježíš slovy: »Nikomu na zemi nedávejte jméno „otec“, jenom jeden je váš Otec, a ten je v nebesích« (Mt 23,9).

Pokaždé, když jsme v situaci, kdy vykonáváme otcovství, musíme si vždycky připomínat, že nikdy nejde o výkon vlastnictví, nýbrž o „znamení“, odkazující k vyššímu otcovství. V jistém smyslu jsme všichni vždycky v Josefově situaci, jsme stínem jediného nebeského

Otce, který »dává vycházet svému slunci pro zlé i dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým« (Mt 5,45), stínem, který sleduje Syna.

»Vstaň, vezmi dítě i jeho matku« (Mt 2,13), říká Bůh svatému Josefovi.

Účelem tohoto apoštolského listu je vzrůst lásky k tomuto velkému Světcovi a pobídka, abychom prosili o jeho přimluvu a napodobovali jeho ctnosti a jeho rozlet.

Specifickým posláním Světců totiž není jen poskytování zázraků a milostí, nýbrž přimluva za nás před Bohem, jako to činili Abraham[26] a Mojžíš[27] a jako to činí Ježíš »jediný prostředník« (1 Tim 2,5), který je u Boha Otce našim »přimlucem« (1 Jan 2,1), jenž »je stále živ, aby se za nás přimlouval« (Žid 7,25; srov. Řím 8,34).

Svatí pomáhají všem věřícím „ke svatosti a k úsilí o dokonalost ve svém stavu“. [28] Jejich život je konkrétní důkaz, že je možné žít podle evangelia.

Ježíš řekl: »Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem« (Mt 11,29), a oni jsou také příkladem života hodného následování. Svatý Pavel vybízí do slova: »Buďte takoví, jakým jsem já!« (1 Kor 4,16). [29] Svatý Josef to říká svým výmluvným ztišením

Tváří v tvář tolika světcům a světicím se svatý Augustin táže: „Ty nedokážeš to, co tihle muži a tyhle ženy?“ A tak dospěl k definitivnímu obrácení, když zvolal: „Pozdě jsem si tě zamiloval, krásu tak starobylou i tak novou.“ [30]

Necbývá než úpěnlivě prosit svatého Josefa o milost milosti: o svoje obrácení. Jemu adresujeme svoji prosbu:

*Zdráv buď, ochránce Vykupitele,
a snoubenče Panny Marie.
Tobě Bůh svěřil svého Syna,
v tebe doufala Maria.
S tebou se Kristus stal člověkem.
Svatý Josefe, ukaž se otcem i nám,
veď nás cestou života.
Vypros nám milost,
milosrdenství a odvahu,
a braň nás před vším zlem. Amen.*

František

v Římě u sv. Jana na Lateránu,
8. prosince 2020,
v osmém roce svého pontifikátu.

[1] (Lk 4,22; Jan 6,42; srov. Mt 13,55; Mk 6,3)

[2] Posv. Kongregace obřadů,

Quemadmodum Deus, 8. prosince 1870.

[3] Promluva Pia XII. ke členům ACLI u příležitosti svátku sv. Josefa Dělníka, 1. května 1955.

[4] Jan Pavel II., *Redemptoris custos*, 15. srpna 1989.

[5] *Katechismus katolické církve*, 1014.

[6] *Meditace při mimořádné pobožnosti Urbi et Orbi*, 27. března 2020.

[7] *In Matth. Hom.*, V 3.

[8] Pavel VI., *Homilie*, 19. března 1966.

[9] *Kniha života*, 6,6-8.

[10] Přes čtyřicet let se denně po ránu modlím ke sv. Josefovi modlitbu, vzatou z jedné modlitební knížky, vydané v 19. století ženskou řeholní kongregací Ježíše a Marie a vyjadřující zbožnost, důvěru i jakousi provokaci ke sv. Josefovi: „Vznešený patriarcho, svatý Josefe, který můžeš učinit to, co je nemožné, pospěš mi na pomoc ve chvílích neklidu a těžkosti. Přijmi pod svou ochranu obtížné a svízelné situace, které ti svěřuji, aby došly šťastného konce. Můj milovaný otče, v tebe skládám celou svoji důvěru. Ať mi neříkají, že jsem tě vzýval nadarmo, a poněvadž s Ježíšem a Marií můžeš všechno, ukaž mi, že tvoje dobrota je tak velká jako tvoje moc. Amen.“

[11] Srov. Dt 4,31; Žl 69,17; 78,38; 86,5; 111,4; 116,5; Jer 31,20.

[12] Srov. *Evangelii gaudium*, 88, 288.

[13] Srov. Gn 20,3; 28,12; 31,11.24; 40,8; 41,1-32; Nm 12,6; 1 Sam 3,3-10; Dan 2,4; Job 33,15.

[14] Pro takové případy bylo stanoveno i ukamenování (srov. Dt 22,20-21).

[15] Srov. Lv 12,1-8; Ex 13,2.

[16] Srov. Mt 26,39; Mk 14,36; Lk 22,42.

[17] Sv. Jan Pavel II., *Redemptoris custos*, 8.

[18] *Homilie při beatifikační liturgii*, Villavicencio – Kolumbie, 8. září 2017.

[19] *Enchiridion de fide, spe et caritate*, 3,11.

[20] Srov. Dt 10,19; Ex 22,20-22; Lk 10,29-37.

[21] Srov. Posv. Kongregace obřadů, *Quemadmodum Deus*, 8. prosince 1870.

[22] *Lumen gentium*, 58.

[23] Srov. *Katechismus katol. církve*, 963-970.

[24] Originální vydání: *Cień Ojca*, Warszawa 1977.

[25] Srov. Sv. Jan Pavel II., *Redemptoris custos*, 7-8.

[26] Srov. Gn 18,23-32.

[27] Srov. Ex 17,8-13; 32,30-35.

[28] *Lumen gentium*, 42.

[29] Srov. 1 Kor 11,1; Flp 3,17; 1 Sol 1,6.

[30] *Vyznání* 8,11.27; 10,27.38.

Podle: <https://www.vaticannews.va/cs/papez/news/2020-12/patris-corde-apostolsky-list-venovany-sv-josefu.html>

Vroucí vzpomínka

S hlubokou bolestí si dne 12. ledna 2021 připomeneme třinácté výročí, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a bratr, pan

Josef Borýsek

Narodil se 5. září 1942 v Horním Němči na Moravě.

Do USA přicestoval po tragické smrti tatínka v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou a starším bratrem Zdeňkem a usadili se v Chicagu. 33 roků pracoval v American National Can Corp.

V USA se oženil s manželkou Věrou a společně vychovali syna Johna.

Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný v Moravských spolcích a krajanskému životu a uchování národních tradic věnoval své celoživotní úsilí.

Od roku 1993 byl prezidentem

Ústředny moravských spolků.

Dne 12. ledna 2008 ve věku 65 let podlehl nenadálé těžké nemoci.

Je pochován na hřbitově

Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou za něho i jeho zemřelou matku Marii Borýskovou budeme obětovat

v neděli 10. ledna 2021 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě s námi.

Věra Borýsková, manželka
syn John Borýsek s manželkou Valerií
a vnuk William Joseph
a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice

Bolestná vzpomínka

Letošního 17. ledna tomu bude osm let, kdy nás navždy opustila naše milovaná manželka, maminka a babička, paní

Marie Peroutka

Narodila se 12. února 1936 v obci Pitín u Uh.Hradiště.

V Brně vystudovala průmyslovou školu stavební a pracovala v projekčním ústavu, kde poznala svého manžela Miloše.

V roce 1957 uzavřeli sňatek a r. 1965 se jím narodil syn Pavel.

V létě 1968 se kvůli invazi sovětských vojsk do Československa nevrátili z dovolené ve Vídni, ale odjeli do Chicaga a zde pak úspěšně pracovala v projekčních ústavech.

V posledních letech statečně bojovala se zákeřnou nemocí, v níž ji posilovala hluboká víra v Boha - podlehl jí 17. ledna 2013.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat v kostele České misie v neděli 17. ledna v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si spolu s námi na ni vzpomenete v modlitbě.

Miloš Peroutka, manžel
Pavel Peroutka, syn s rodinou

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service

CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

Fraternal Life Insurance Since 1879
5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127
(216) 341-0444

HLASY NÁRODA

Máte již zaplacenou předplatné na rok 2021?

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1. třída:

30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD

Kanada na rok letecky:

30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky:

30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD

Šeky pište pouze na: Czech Mission

Naše adresa:

Czech Mission

9415 Rochester Ave.,

Brookfield, IL 60513

Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

**Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION,
jinak nám šek banka vrátí. – Děkujeme za pochopení.**

Modlitba za vnitřní svobodu od strachu

Pane Ježíši Kriste, děkuji ti, že nejsem na život sám.
Mám tebe a své blízké, které jsi mi dal.
Děkuji ti, že jsi se mnou spojil svůj život
a mohu za tebou přijít se vším, co mě tíží.
Děkuji ti, že se před tebou nemusím vykazovat
žádnou dokonalostí ani žádným výkonem.
Vím, že mě miluješ takového, jaký jsem,
a že víš, co nosím ve svém srdci a s čím každodenně zápasím.
Je tolik skutečností, které mě chtějí od tebe vzdálit
a sebrat mi vnitřní pokoj a svobodu, kterou jsi mi daroval.
Dnes bych ti chtěl vydat zvláště všechny své starosti,
obavy, strachy a úzkosti.

Daruj mi, prosím, vnitřní svobodu
od obavy, že nemám věci lidsky pod kontrolou,
od ochromující starosti o zdraví své i svých blízkých,
od strachu z nemoci a ze smrti,
od úzkosti ze ztráty zaměstnání a chudoby,
od katastrofických scénářů budoucnosti.
Ty jsi Pánem mého života, života mých drahých i celého světa.
Daruj mi, prosím, vnější i vnitřní svobodu,
abych neměl strach stýkat se se svými bližními,
abych uměl rozlišovat mezi zprávami, které ke mně přicházejí,
abych si zachoval naději v budoucnost a důvěru v tebe,
a ze strachu nezapomněl žít.

Prosím tě, Pane Ježíši, ujmi se nás.
Tolikrát jsi za svého života svým učedníkům říkal: „Nebojte se!“
Tolikrát jsi jim předával do jejich srdcí svůj pokoj.
Ujišťoval jsi je, že Otec ví, co potřebujeme
a že má také sečteny všechny naše vlasy na hlavě.
Pomoz nám, abychom věřili víc tobě a tvému slovu
než slovům, která zasévají strach.
Prosím tě, sejmi z nás a z celé naší společnosti
závoj strachu a úzkosti
a dej nám odvahu k důvěře, že se ti nic nevymklo z rukou.
Prosím tě o moudrost, abychom se dobře rozhodovali každý den
a správně jednali.
Pokud máme projít nějakou životní zkouškou,
dej nám, prosím, tu milost,
abychom to přijali a nespolehali na sebe, svůj rozum a svoje síly.

<http://vojtechkodet.cz/modlitby>

1. Svaté přijímání českých dětí v naší misii 13. prosince 2020

Zleva: Kateřina Vlčíková, František Ticháček, Pavel Zemčík, Zuzana Zemčíková.

V minulém roce jsme pro děti z naší misie, které navštěvují Českou sobotní školu kardinála Berana, plánovali první svaté přijímání jako obvykle na konci školního roku v době Velikonoční. Kvůli koronaviru a omezení školní výuky se muselo vše odložit. Tak mělo devět slovenských dětí první svaté přijímání na konci září, čtyři české děti až na „radostnou“ třetí neděli adventní, aby tak na Vánoce mohly přijímat Pána Ježíše. Kateřina při této příležitosti byla nejprve pokřtěna i se svou malou sestrou Lilli.

DĚTEM

malým i velkým

Jan Křtitel připravoval cestu Ježíšovi

Jan pocházel z kněžského rodu, ale žil jako asketa na poušti. Když ho Bůh povolal jako svého posla, šel do krajiny u řeky Jordánu a řekl lidem: Obráťte se! Změňte svůj život! Dejte se pokřtít v Jordánu, aby Bůh vaše hříchy odpustil. Bylo to tak, jak je napsáno v knize proroka Izajáše:

"Hlas volá na poušti: Připravte pro Pána cestu, vystavte Bohu přímou silnici. Každé údolí ať je vyvýšeno, každý vrch a pahorek snižen. Co je křivé, ať se napřímí, hrbolaté cesty ať jsou rovné. A každé stvoření ať prožije spásu, kterou dává Bůh."

Za Janem k Jordánu přišlo mnoho lidí. Dali se pokřtít a ptali se: Co máme dělat? Jan pravil: Kdo má dva oděvy, ať dá jeden tomu, kdo nemá žádný. Kdo má co jíst, ať se podělí s hladovým. Celníkům řekl: Neberte víc, než kolik je ustanoveno. A vojákům: Nikoho nevydírejte, neutiskujte, buďte spokojeni se svým žoldem.

Mnozí si mysleli, že Jan je Mesiáš, Zachránce. Ale Jan jim řekl: Já vás křtím vodou. Po mně přijde ten, který je mocnější než já. Já nejsem hoden, abych mu rozvázal sandály. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.

V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana pokřtít. Hned jak vystupoval z vody se nebe otevřelo a snesl se na něho Duch svatý jako holubice. A z nebe se ozval hlas: "Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!"

Vyber z obrázků ten správný, který zobrazuje, kdo stál z nebe, když Jan pokřtil Ježíše. Vybraný obrázek překresli nad Ježíšovu hlavu mezi paprsky.

Kvíz o svatém Janu Křtiteli

- Kdo byli rodiče Jana Křtitele?
 - Jákob a Ráchel
 - Zachariáš a Alžběta
 - Jáchym a Anna
- Narození Jana Křtitele oznámil jeho otci anděl:
 - Michael
 - Gabriel
 - Rafael
- Z kterého kmene pocházel Jan Křtitel?
 - Z Judova
 - Z Leviho
 - Z Benjaminova
- Jak dlouho před Ježíšem se narodil Jan Křtitel?
 - Rok
 - Půl roku
 - Tři měsíce
- Jaké mělo být po otci povolání Jana Křtitele?
 - Rybář
 - Tesař
 - Kněz
- Co o Janovi po narození prohlásil jeho otec?
 - Bude světlo světa
 - Bude hlas volající na poušti
 - Bude prorok
- Jaký oděv nosil Jan Křtitel na poušti?
 - Žíněné roucho
 - Lněnou tuniku
 - Velbloudí kůži
- Co tenkrát nepatřilo do jeho jídelníčku?
 - Ryby
 - Med
 - Kobylky
- Co prohlásil Jan Křtitel o Ježíšovi?
 - Je to prorok
 - Je to Mesiáš
 - Je to Beránek Boží
- Co prohlásil Ježíš o Janu Křtiteli?
 - Zasedne v mém království po mé pravici
 - Je to prorok, tak ho poslouvejte
 - Je největší, kdo se narodil z ženy
- Co kritizoval Jan Křtitel na životě krále Heroda?
 - Jeho velké bohatství z krutých daní
 - Jeho kolaboraci s Římany
 - Jeho cizoložství s manželkou bratra
- Jak zemřel Jan Křtitel?
 - Byl ukřižován
 - Byl ukamenován
 - Byl sťat

Správné odpovědi: 1.b) 2.b) 3.b) 4.b) 5.c) 6.c) 7.c) 8.a) 9.c) 10.c) 11.c) 12. c)

Živý Betlém v České misii v Chicagu o Vánocích 2020

Pastýři, nebojte se!
Dnes se vám narodil
Spasitel Kristus Pán

Já Ti nesu
dvě kůzičky...

Já zas trochu
mlička...

Já Ti nesu
veselého beránka...

Ježíš, nejkrásnější
ze všech jmen

A přišli mudrci od východu
a obětovali své dary:

Kadidlá

Myrhu

Účinkující, zpěváci a hudebníci.

Záznam možno zhlédnout na:
Pavol Rostak - Živý Betlém 2020
<https://www.youtube.com/watch?v=3KGhqndnmU>

Diváci nám napsali:
Sledovali jsme záznam Vaší
půlnoční mše svaté s pořadem
„Živý Betlém“. Moje blahopřání
patří nejen všem účinkujícím,
ale především Vám, kteří jste to
s nimi naevičili. Zajisté Vám
dalo hodně práce děti a dospělé,
žijící v anglicky mluvícím pro-
středí, naučit a pohlídat, aby
mluvili a zpívali krásnou spi-
sovnou češtinou. Celkově Vaši
štedrovečerní akci hodnotíme
na jedničku s hvězdičkou!

Petra Kubová
se svojí rodinou z Brna

Fotografie:
Roman Hruška
Ladislav Murárik

Mozaika duchovní moudrosti

Moudrost Šalomounova

Hospodin se zjevil Šalomounovi ve snu v noci. Bůh pravil: „Žádej si, co bych ti měl dát.“

Šalomoun řekl: „Dej svému služebníku chápavé srdce, jak vládnout nad tvým lidem a rozlišovat dobro a zlo...“

Pánu se líbilo, že Šalomoun žádal právě toto, a proto mu řekl Bůh: „Poněvadž jsi žádal právě toto a nežádal sis dlouhý věk ani bohatství ani život svých nepřátel, ale přál sis chápat právo, hle – splním tvá slova. Dám ti moudré a prozíravé srdce, že nebylo podobného před tebou, ani po tobě podobné nepovstane.“

A i to, cos nežádal, ti dávám, bohatství i slávu, že nebylo a nebude mezi králi žádného tobě rovného.“

podle 1. knihy Královské 3,5-13

Dvě mince

O jednom z amerických prezidentů se vypráví tento příběh:

Když byl malý, posílala ho maminka do místního obchůdku nakupovat. V obchodě se scházivali lidé z městečka, klábosili ve frontě, a když jim už došla témata, vždy se našel někdo, kdo se rozhodl pobavit na chlapcův účet. Sáhl do kapsy a vyndal dvě mince: jedna měla sice větší průměr, ale menší hodnotu, druhá byla menší, ale hodnotu měla dvojnásobnou: „Chlapče, dám ti penízek. Který si vybereš?“

Hoch pravidelně sáhl po té, která byla na pohled větší. Celá společnost se tomu pokaždé od srdce smála. Ti, kteří se považovali za zvlášť inteligentní, si navíc klepali na čelo...

Jednou bylo nějakému sousedovi kluka líto. Počkal na něj nenápadně za rohem a povídá mu: „Víš, ta jedna mince je sice větší kolečko, ale za tu, co vypadá menší, si ve skutečnosti koupíš dvakrát tolik.“

„Ale strejdo,“ usmál se kluk, „to já vím samozřejmě taky. Ale myslíte si, že by to na mě ještě někdo příště zkoušel a nabízel mi mince, kdybych si jednou vzal tu s vyšší hodnotou?“

Moudrý umí vidět dál.

Snaží se totiž vidět až za horizont přítomného okamžiku.

Skutečně moudrý umí dokonce vidět až za horizont času – do věčnosti. A tak se ptá nejen: „Co mi to přinese pro dnešek, zítřek, nebo třeba za dvacet let...“, ale nezapomene si položit a zodpovědět i velmi důležitou otázku: „Co to přinese mně (a také ostatním) pro věčnost?“

Moudrost

Hloupost se dere dopředu, aby byla viděna. Moudrost zůstává vzadu, aby viděla.

Moudrý je ten, kdo ví, co chce a proč to chce. Moudrý poznal smysl života i světa.

Moudrost: dovolit Bohu, aby nám ukázal, co je třeba dělat.

bl. Charles de Foucauld

Mnozí lidé považují za pošetilé to, co je nad jejich chápání.

sv. Tomáš Akvinský

Kdo je moudrý? Kdo se učí od každého.

Talmud

Čím výše vystoupíš, tím větší rozhled.

čínské přísloví

Čím výše vystoupíš, tím více spatříš míst, které jsi ještě nestihl navštívit.

A. N. Radiščev

Musíš se mnoho učit, abys poznal, že málo víš.

M. de Montaigne

Buď moudřejší než ostatní lidé, můžeš-li. Ale neříkej jim to.

F. M. Dostojevskij

Kdo je moudrý? Ten, kdo pozná ještě moudřejšího.

Talmud

Kdo kráčí daleko před tebou, ten nemá zájem tě zdržovat.

M. Růžička

Dlouhá životní praxe učí člověka tomu, že štěstí našeho ducha prospívá mnohem více, postupuje-li kupředu s rozvahou a zastavuje se u toho, co je dobré, než když pohlíží stále na to, co je v nepořádku, nesprávné. Ještě horší pak je, když to nesprávné v nás probouzí zlobu.

sv. Jan XXIII., papež

Moudrost vidí věci tohoto světa tak, jak je vidí Bůh. Moudrost nelze nastudovat, lze si ji jediné vymodlit.

Kdo nezná moudrost svého věku, ten pozná svého věku žal.

Mnozí by se stali moudřími, kdyby si nebyli domýšleli, že jimi již jsou.

Seneca, římský filozof

Neříkej, že nemáš čas! To říkej, až budeš umírat!

Vědci o svém Tvůrci

Zkoumání fyzikálních jevů, to je hledání Boha za jeho stvořitelenskou činností.

Walter Nernst, fyzik a chemik, nositel Nobelovy ceny

Kdo uznává ve stvoření plán, cíl a účelnost, ten uznává i existenci Boha Stvořitele.

Jakob von Uexküll, biolog, zakladatel ekologie

Věnovat se astronomii znamená číst Boží myšlenky.

Johannes Kepler, matematik a astronom, objevitel zákona o pohybu nebeských těles

Koho by se nezmocnil obdiv vůči všemohoucímu Tvůrci, když pozoruje a zamýšlí se nad obdivuhodným pořádkem ve vesmíru, pocházejícím z Boží moudrosti!

Mikuláš Koperník, astronom, který zastával heliocentrické uspořádání světa sto let před Galileem

Nechtěl věřit, že tento můj malý globus vznikl sám od sebe. Jak tedy chtěl věřit, že jeho obrovský originál, který vidíme a obdivujeme, vznikl náhodou, sám od sebe?

Athanasius Kircher, přírodovědec, hudební teoretik, jazykovědec, zakladatel egyptologie

Nádherný pořádek a soulad vesmíru mohl vzniknout jen podle plánu všemohoucí a vševědoucí Bytosti. Toto je a zůstává mým posledním a nejvyšším poznáním.

Isaac Newton, matematik, fyzik a astronom, zakladatel klasické teoretické fyziky, objevitel gravitačních zákonů

Ať obrátíme své bádání kterýmkoliv směrem, všude nalézáme velmi jasné důkazy o tvořivé inteligenci, o její prozíravosti, moudrosti a moci.

Charles Lyell, zakladatel moderní geologie

Čím hlouběji vnikáme do harmonického působení přírodních sil, tím pokornějšími a skromnějšími se cítíme a tím více vzrůstá náš obdiv nad nekonečnou Moudrostí, která udržuje pořádek ve světě a proniká celé stvoření.

Werner von Siemens, fyzik, jeden ze zakladatelů elektrotechniky

Při svém zkoumání narazíme na velkou rozmanitost úkazů, které mluví jasnou řečí o moudrosti a blahodárném působení velkého Tvůrce přírody.

Prescott James Joule, fyzik, objevitel po něm pojmenovaného zákona

Obklopují nás přesvědčivé důkazy o inteligenci a moudré účelnosti věcí, které prokazují v celé přírodě působení svobodné vůle a učí nás, že veškeré tvorstvo je závislé na věčném Tvůrci a Vládci.

Thomson William Kelvin, fyzik

Kéž bychom se přesvědčili, že naše nejslechetnější lidské vlastnosti jsou obrazem té Bytosti, která na počátku stvořila nejen nebe a zemi, ale i hmotu, ze které jsou stvořeny.

James Clerk Maxwell, fyzik

Tyto dlouhé dějiny života, který se neustále krok za krokem a stupeň za stupněm zdokonaluje, představují právě stvoření živého světa. Je to činnost Boha, který všechno naplánoval a načrtl a nyní vše spravuje a udržuje.

Friedrich von Huene, geolog a paleontolog

Každý přírodovědec musí mít určitý náboženský cit, protože si nedovede představit, že by ony neobyčejně jemné souvislosti, které odhaluje, promýšlel poprvé sám. V nepochopitelném vesmíru se projevuje nesmírný převažující rozum.

Albert Einstein, fyzik, objevitel teorie relativity, nositel Nobelovy ceny

Rozumu se právem přiči myšlenka, že všechno se děje náhodou. Dvě skutečnosti naplňují mysl obdivem a úctou: hvězdnatá obloha nad námi a morální zákon v nás!

Immanuel Kant, filozof

Bůh: konstruktér umělec

Bůh je umělec a já jsem jeho nástroj.

Ferdinand von Zeppelin, konstruktér vzducholodi

Mám neobyčejnou úctu a obdiv ke každému inženýrovi, zvláště k největšímu z nich – k Bohu.

Thomas Alva Edison, vynálezce

Velké množství moderních objevů úplně zničilo starý materialismus. Vesmír se dnes jeví našim očím jako uskutečněný velkolepý plán. Plán však předpokládá plánovače.

John Ambrose Fleming, fyzik a radiotechnik

Pravděpodobnost náhodného vzniku života je asi taková, jako že se vytiskne slovník cizího jazyka výbuchem v tiskárně.

Albert Einstein, fyzik, objevitel teorie relativity, nositel Nobelovy ceny

Umělče, ty pokračuješ v tom, co Bůh začal! Proto se snaž rozmnožovat ne díla lidských rukou, ale věčné výtvoř rukou Božích!

Leonardo da Vinci, malíř, sochař, architekt, vynálezce

Převzato z knihy:

Mozaika duchovní moudrosti,

která vyšla jako příloha časopisu Milujte se 55/2020

On-line ke stažení na: <http://www.milujte.se>

Poněkud nevydařený český král Jindřich Korutanský

Jindřich Korutanský (německy: Heinrich von Kärnten) byl českým králem krátce roku 1306 a potom znovu v letech 1307–1310. Mezi českými panovníky má v historii českého národa zvláštní postavení. Ne proto, že by byl nějak zvláště významný, talentovaný anebo schopný. Právě naopak. Výjimečným panovníkem je proto, že ještě během svého života, jako jediný český král, pozbyl českou královskou korunu celkem dvakrát. O jeho osobnosti a panování se naše děti ve školách od svých učitelů většinou nic bližšího nedozví. Bylo by to povídání pro děti málo povzbudivé, spíše smutné.

Začátek 14. století by se dal v Českém království označit za poměrně turbulentní dobu. Přemyslovci do té doby vládli v českých zemích téměř 400 roků. Panování Přemyslovců však skončilo předčasně a nečekaně dne 4. 8. 1306, kdy byl mladičský král Václav III. v Olomouci zavražděn. Teprve 16 letý panovník, narozený dne 6. 10. 1289 v Praze, nestihl za svůj krátký život zplodit žádného, natož mužského potomka. České království se ocitlo bez vladaře. Podle tehdejších zvyklostí a pravidel nástupcem na českém trůnu se stal manžel Václavovy mladší sestry Anny Přemyslovny, korutanský vévoda Jindřich.

Přemyslovec Václav III., král český, polský a uherský. Panoval v letech 1305–1306

Jindřich Korutanský. Českým králem byl krátce roku 1306, podruhé v letech 1307–1310 (malba na zdi v zámku Ambrasu u Innsbrucku)

Jindřicha Korutanského pojily s Přemyslovci úzké rodinné vztahy. Byl to právě král Václav III., který nedlouho před svým zavražděním inicioval sňatek své sestry Anny Přemyslovny s korutanským vévodou Jindřichem. Václav III. nejel do města Olomouce jen tak náhodou. Mladý král připravoval vojenské tažení do Polska, a v tomto významném moravském městě shromažďoval své vojsko. Před svým odjezdem z Prahy svěřil dočasně vládu nad Českým královstvím právě svému milému švagrovi Jindřichovi. Na panování v Českém království měl tedy Jindřich Korutanský po nečekané smrti Václava III. plné právo. Také většina českého panstva se přiklonila na stranu Jindřicha Korutanského. A tak byl Jindřich v září roku 1306 právoplatně prohlášen českým králem.

Vládl by pak šťastně až do své smrti, kdyby nenastaly problémy. Římský král Albrecht Habsburský, švagr Jindřicha

Korutanského, odmítl uznat Jindřichovo zvolení. České země označil za odumřelé léno, o jehož osudu rozhodne on sám jako římsko-německý král „Svaté říše římské národa německého“. České království pak daroval svému synovi Rudolfu Habsburskému. Ten se okamžitě vydal svoje právě nabyté království obsadit vojensky. Po necelém 1 měsíci se tak Jindřichovo panování v Českém království dočkalo svého prvního konce. Jindřich bez většího vojska a bez plné podpory domácí šlechty opravdu neměl naději boj s členem mocných Habsburků vyhrát.

Navíc ho opustila většina jeho bývalých podporovatelů. Král Jindřich proto se svou mladou ženou opustil české země a na čas se ukryl v Tyrolsku. Již 14. 10. 1306 se Rudolf Habsburský stal historicky prvním Habsburkem na českém trůně. Navíc si Rudolf svoje české království pojistil sňatkem se vdovou po Václavu II., Eliškou Rejčskou. Jenže pak se na Jindřicha Korutanského, který si ze studu nedovolil říkat „český král“,

Rudolf Habsburský. Českým králem byl v letech 1306–1307

Jan Lucemburský.
Českým králem byl v letech 1310–1346
(Zbraslavská kronika)

usmálo štěstí. Král Rudolf během vojenského tažení proti vzbuřivším se příznicům Jindřicha Korutanského onemocněl úplavicí a pouhých 9 měsíců po svém nástupu na český trůn zemřel.

Pro-habsburský šlechtic pan Dobeš z Bechyně okamžitě v Praze navrhl, aby českou královskou korunu získal další Habsburk. Tentokrát Rudolfův bratr Fridrich. Ten se měl oženit s Eliškou Přemyslovnou, další sestrou zavražděného krále Václava III. Než to stihl uskutečnit, proběhlo v Praze pro-korutanské povstání a pan Dobeš byl v posteli ubodán. Nic potom nebránilo Jindřichu Korutanskému, aby se vrátil do českých zemí. Tam byl dne 15. 8. 1307 znovu zvolen českým králem. Zasloužil se o to především pan Jindřich z Li-
pě. Tentokrát se na českém trůnu udržel

celé 3 roky. Snad by si českou královskou korunu udržel i déle kdyby, podle tehdejších svědectví, nebyl líný, psychicky nevyspělý a málo chytrý. Za jeho vlády došlo v českých zemích k rozkladu státní moci a k ustnutí rozvoje Českého království.

Jindřichova neschopnost a nezáměr o aktivní politiku nakonec vyvrcholily v roce 1308, když se neúčastnil volby nového římského krále. Přitom, jak je známo, český král byl jedním z volitelů římského krále a měl při této volbě výsadní postavení. Tím si znepřátelil nově zvoleného vládce říše Jindřicha VII. Lucemburského. Ani domácí šlechta nebyla spokojena se svým líným a nemoudrým panovníkem. Je proto s podivem, že se Jindřich Korutanský udržel na českém trůně až do roku 1310.

Nakonec se domácí šlechta proti Jindřichovi Korutanskému obrátila zády a došlo ke sňatku syna římského krále Jana Lucemburského s Eliškou Přemyslovnou. Ten pak v pouhých 14ti letech vytáhl proti Praze. Král Jindřich Korutanský musel opět, rychle a potupně, uprchnout do Tyrolska. Jan Lucemburský se pak stal prvním českým králem z rodu Lucemburků. Ponížený Jindřich Korutanský pak zůstal v rakouském Tyrolsku až do konce svého života. Až do svého skonání roku 1335 vytrvale a uraženě prohlašoval, že je i nadále českým králem.

Jan Lucemburský se narodil dne 10. 8. 1296 v Lucemburku. Ke konci svého života na obě oči slepý padl dne 26. 8. 1346 v bitvě, která se odehrála nedaleko obce Kresčák ve Francii (Crécy-en-Ponthieu, region Hauts-de-France, de-

Jan Lucemburský se svou manželkou
Eliškou Přemyslovnou

Karel IV. jako český a římský král.
Českým králem byl v letech 1346–1378

partement Somme). Králi Janu Lucemburskému se podařilo rozšířit území českého království, dát zvukné jméno titulu českého krále a připravit svého syna Václava-Karla na následnictví.

Janův syn Václav, vychovaný na královském dvoře ve Francii, při svém biřmování přijal jméno Karel. V průběhu své vlády v Českém království se stal nejúspěšnějším a nejoblíbenějším českým panovníkem. Kromě titulu českého krále (jako český král to byl Karel I.) získal tituly krále lombardského a burgundského, markraběte moravského a hraběte lucemburského. Kromě toho se stal římsko-německým králem a císařem „Svaté říše římské národa německého“. Jako císař byl Karlem toho jména čtvrtým (Karel IV.). O jeho vládě a životních osudech jsme v těchto našich Hlasích národa psali v No. 5/2016 až No. 9/2016 (celkem 5 článků na pokračování).

*Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Pád Římské říše a dnešní doba

**Jak Edward Gibbon v roce 1775 popsal okolnosti pádu Římské říše
a jak se to neskutečně podobá dnešní době.
Bude i zánik našeho systému neodvratný?**

1. Valná většina obyvatel preferuje zábavu před prací.
2. Tradiční role otců jako živitelů rodiny je zpochybňována, množí se rozvrácené vztahy a svobodně žijící matky bez otců.
3. Senioři jsou zanedbáváni. Lidé pečují o domácí mazlíčky více než o svoje staré rodiče.
4. Literatura a umění se stávají bezduchým. Vytváří se planá zábava za každou cenu. Takzvaná umělecká díla jsou ošklivá, nevkusná, nic neříkající, ale přesto za ně bohatí zaplatí horentní sumy.
5. Čestná vojenská služba vlasti je odmítána, zpochybňována, vysmívána a posléze zákonem zrušena. Armádu tvoří nájemní žoldnéři.
6. Lidé pilně pracující jsou zesměšňováni a jako vzor se staví prázdní pokrytci, populisté, pochybní umělci a takzvané celebrity.
7. Daňové zatížení obyvatelstva stále roste a stát přerozděluje neúměrně vysoké částky. Lidé se nebojí nepracovat, protože stát se o ně vždy nějak postará.
8. Úroveň vzdělání rapidně klesá.
9. Státní dluh roste do nikdy nesplatitelné výše.
10. Přestává se vyrábět a pěstovat, protože výroba doma je moc drahá a potraviny a výrobky se dovážejí ze satelitních zemí.

11. Kdo se dostal do pozice, kde může ze státního krást, většinou tak činí. Postižitelnost těchto zločinů je velmi malá.
12. Početí a výchova dětí je vnímáno jako obtěžující a děti se rodí stále méně.
13. Léty osvědčené mechanismy, chránící poctivé před podvodníky, náhle selhávají.
14. Veřejné funkce se stávají předmětem kořisti zisku. Udělují se za úplatky, a kdo je získal, chce z nich kořistit, aby se mu vložený úplatek několikanásobně vrátil.
15. Staletími předků prověřené hodnoty - jako je čest, smysl pro povinnost, zodpovědnost, nadšení pro práci, pro dobročinnost, zápal pro věci veřejné, jsou vysmívány a zesměšňovány.
16. Šíří se cynismus.
17. Šíří se plýtvání, nestřídmost, znevažování znalostí, dovedností a poctivé práce.
18. Do země přichází velké množství cizinců.
19. Politikové nadbíhají i lůze, která si vynucuje zábavu a státní podpory (chléb a hry).
20. Občané stále na všechno nadávají.

Edward Gibbon (1737 – 1794) byl jedním z nejvýznamnějších britských historiků. Zabýval se hlavně dějinami Římské říše a jeho hlavní dílo „Úpadek a pád Římské říše“ patří dodnes ke klasickým.

The Three Kings

Were Indeed Wise Men

When Jesus therefore was born in Bethlehem of Juda, in the days of king Herod, behold, there came wise men from the east to Jerusalem. Saying, where is he that is born king of the Jews? For we have seen His star in the east and come to adore him. And king Herod hearing this, was troubled, and all Jerusalem with him. And assembling together all the chief priests and the scribes of the people, he inquired of them where Christ should be born. But they said to him: In Bethlehem of Juda. For so it is written by the prophet. (*Douhey Rheims*, Matt. 2. 1-5)

On January 6, we celebrate the coming of the Three Kings to give homage to the King of Kings, Jesus Christ. Herod, the ruler of Galilee at the time, called the Wise Men and learned of the time of the star which appeared to them. Sending the Wise Men into Bethlehem, Herod told them go and diligently inquire after the child, and when you have found him, bring me word again, that I also may come to adore him. So the Wise Men went on their way until the star which they had seen in the east stood over where the child was. Seeing Jesus with his mother, Mary, the Wise Men fell to their knees and adored the Christ Child offering him gifts of gold, frankincense, and myrrh. In their sleep they received a message that they should not return to Herod and thus they went back another way into their country.

The gold paid tribute to Christ as King, the frankincense signified Christ's divinity, and the myrrh, used in those days to embalm bodies, heralded Christ as the sacrificial Messiah. The names of the Three Kings or Wise Men according to tradition are Caspar,

Melchior and Baltazar however the Bible does not state their names. Historians believe their relics were brought back to Constantinople by St. Helena in the 4th century. Subsequently, the relics were moved to Milan and then to Cologne, Germany in 1164 where they remain today. Catholics bless their homes by writing the initials of the three kings C + M + B above the doors of their homes during the Christmas season from Epiphany until the Feast of the Purification on February 2. Chalk, blessed by a priest at the Epiphany Mass, can be used by a priest or the head of the household for the markings. This chalk is sacramental like blessed incense, salt or water, which are also given a

special blessing at Epiphany for use in the home.

The Three Kings disobeyed the instructions of Herod who ruled at the time. Herod did not want to adore Christ as he told the Three Kings but to murder Him. The Three Kings understood that there is only one King and He is the only one we are to obey. We would be wise to follow their footsteps.

By Jana Krcek

MY LITTLE CATECHISM

1. Q: Who made you?

A: God made you.

In the Bible: Genesis 1:1, 26-27; Genesis 2:7, 21-22

In the Catechism: CCC, 355

2. Q: Does God love you?

A: Yes. God loves you more than anyone in the world, and more than you could ever imagine.

In the Bible: John 3:16

In the Catechism: CCC, 457, 458

3. Why did God make you?

A: God made you to know him, love him, to carry out the mission he entrusts to you in this world, and to be happy with him forever in heaven.

In the Bible: Deuteronomy 10:12-15; John 17:3

In the Catechism: CCC, 1, 358

4. Q: What is God?

A: God is an infinite and perfect spirit.

In the Bible: Exodus 3:6; Isaiah 44:6; 1 John 4:8,16

In the Catechism: CCC, 198-200, 212,221

5. Q: Did God have a beginning?

A: No. God has no beginning.

He always was and he always will be.

In the Bible: Psalm 90:2; Revelation 1:8

In the Catechism: CCC, 202

6. Q: Where is God?

A: Everywhere.

In the Bible: Psalm 139

In the Catechism: CCC, 1

7. Q: Does God see us?

A: God sees us and watches over us.

In the Bible: Wisdom 11:24-26; Jeremiah 1:5

In the Catechism CCC, 37, 301,302

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

1. Otázka: Kdo nás stvořil?

Odpověď: Stvořil nás Bůh.

V Bibli: Genesis (1 Moj) 1: 1, 26-27; Genesis (1 Moj) 2: 7, 21-22

V Katechismu: KKC (Katechismus katolické církve), 355

2. Otázka: Miluje nás Bůh?

Odpověď: Ano. Bůh nás miluje víc než kdokoli jiný na světě a víc, než si dokážeme představit.

V Bibli: Jan 3:16

V Katechismu: KKC, 457, 458

3. Otázka: Proč nás Bůh stvořil?

Odpověď: Bůh nás stvořil, abychom ho (rozumem) poznávali, (srdcem) milovali, svým posláním ve světě plnili jeho vůli a nakonec s ním byli šťastní v nebi.

V Bibli: Deuteronomium (5 Moj) 10: 12-15; Jan 17: 3

V Katechismu: KKC, 1, 358

4. Otázka: Kdo je Bůh?

Odpověď: Bůh je nekonečný a dokonalý duch.

V Bibli: Exodus (2 Moj) 3: 6; Izaiáš 44: 6; 1 Jan 4: 8,16

V Katechismu: KKC, 198-200, 212,221

5. Otázka: Měl Bůh začátek?

Odpověď: Ne. Bůh nemá začátek.

Vždy byl, je a vždy bude.

V Bibli: Žalm 90: 2; Zjevení 1: 8

V Katechismu: KKC, 202

6. Otázka: Kde je Bůh?

Odpověď: Všude. (Je všudypřítomný.)

V Bibli: Žalm 139

V Katechismu: KKC, 1

7. Otázka: Vidí nás Bůh?

Odpověď: Bůh nás vidí a bdí nad námi.

V Bibli: Moudrosti 11: 24-26; Jeremiáš 1: 5

V Katechismu: KKC, 37, 301,302

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018

Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL

Pro zopakování základních náboženských pravd a osvojení terminologie v obou jazycích budeme zveřejňovat celý rok na pokračování.

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Iladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou l.řídá 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslat články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Krásy a tajemství Brdské vrchoviny

Brdská vrchovina, nazývaná též Brdy, je pohoří a geomorfologický celek České republiky. Táhne se v délce téměř 80 km SV-JZ směrem přibližně mezi městy Prahou a Plzní. Je to jediné skutečné pohoří a jediné oreofytikum ve středních Čechách. (Poznámka: oreofytika jsou horské oblasti s výskytem převážně chladnomilných druhů rostlin).

Nejvyšším vrcholem Brd je Tok (865 m n. m.). Je nejvyšším přirozeným vrcholem středních Čech. Jenom o málo nižší je vrch zvaný Praha (862 m n. m.). Stojí na něm 60 m vysoká věž meteoradaru Českého hydrometeorologického ústavu. Vrchol této věže je de facto nejvýše položeným místem ve středních Čechách.

Vojenský újezd Brdy byl ustaven a do provozu uveden roku 1926. Později bylo jeho území zvětšeno. V padesátých letech minulého století byli obyvatelé osad celé Padrtské pláně v Brdech vysídleni a jejich obydlí byla srovnána se zemí. Velká část území Brdské vrchoviny se pak stala součástí Vojenského újezdu Brdy. Ten byl uzavřen a přísně strážěn. Po větší část roku, když v Brdech neprobíhala vojenská cvičení, se tam jakoby zastavil čas.

Dnes je v něm množství nádherných, člověkem neponičených míst v lesích, na loukách, ve vřesovištích a v mokřadech. Jsou tam k vidění nádherné skalní útvary. Po roce 1990 byl vojenský výcvikový prostor Brdy částečně otevřen pro veřejnost. Po dlouhých a složitých jednáních byla některá z Vojenského újezdu Brdy vyrazená území roku 2016 prohlášena Chráněnou krajinnou oblastí Brdy.

Padrtské rybníky v Chráněné krajinné oblasti Brdy

Oblast Hořejšího padrtského rybníka (115 ha) a Dolejšího padrtského rybníka (65 ha), která do Chráněné krajinné oblasti Brdy patří, je jednou z nejromantičtějších míst v Brdech. Oba rybníky mají jméno podle před 70 roky zaniklé obce Padrt. Rybníky od sebe odděluje cca 700 m dlouhá umělá hráz. Dolejší rybník je většinou obklopen bažinatými loukami a mokřady. Hořejší rybník je částečně obklopen lesem. Rybníky byly vytvořeny uměle. Rok jejich vzniku není dnes přesně znám, ale předpokládá se, že byly založeny před rokem 1565. Tehdy ta místa vlastnil pan Florián Gryspék z Gryspachu. Rybníky mají obdobný vzhled jako horská jezera. Máte dojem, jako byste se ocitli někde na Šumavě.

Automobilem se tam nedostanete, váš vůz bude nutné zaparkovat v osadě Teslíny. Padrtské rybníky i s jejich okolím byly vyhlášeny přírodní rezervací, proto je v nich zákaz koupání. Rybníky jsou chovné, hlavní chovnou rybou je kapr. Výlov těchto 2 rybníků se provádí střídavě. Hnízdí tu řada ohrožených druhů ptáků, jako orel mořský, volavky, čap černý, aj. Na rybách a obojživelnících si pochutnávají vydry. Lesy v okolí padrtských rybníků jsou vyhlášeným houbařským rájem.

Nedaleko od padrtských rybníků najdete lovecký zámek zvaný „Tři trubky“. V něm nechal Adolf Hitler v polovině 2. světové války internovat svého náčelníka „Vrchního velitelství pozemního vojska“ (německá zkratka: OKH) polního maršála Heinricha Alfreda Hermann von Brauchitsche (žil 1881–1948). Do funkce náčelníka OKH byl jmenován dne 4. 2. 1938. S Adolfem Hitlerem měl vážné takticko-strategické spory. Nesouhlasil se zamýšleným vojenským přepadením Československa, měl zásadní výhrady proti vedení války na dvou frontách. Kritizoval Hitlerovo tažení na Východ, přičemž poukazoval na možné neúspěchy německé armády na východní frontě. Roku 1941 ho postihl infarkt.

Po svém uzdravení byl v roce 1942 polní maršál Heinrich von Brauchitsch

Lovecký zámek „Tři trubky“ v Brdech

„uklizen“ do brdských lesů, do domácího vězení na zámku „Tři trubky“. Byl totiž nejen dobrým vojákem, ale také vášnivým nimrodem. Na zámku „Tři trubky“ vykonával funkci vrchního lovcího, a to až do konce 2. světové války v Evropě (do jara roku 1945). V Brdech pořádal myslivecké hony a po nich na zámku „Tři trubky“ zvěřinové hody.

V nedalekém městě Rožmitál pod Třešněm je pohřben Jakub Jan Ryba (žil 1765–1813). Ten se zapsal do povědomí našich lidí svým hudebním dílem „Česká mše vánoční“, která začíná zvoláním mladšího pastýře: „Hej, mistře!“. Mše byla napsána pro sólové hlasy a smíšený pěvecký sbor, koncertní flétnu, 2 klarinety, 2 lesní rohy, trubku, dvoje housle, violu, kontrabas, tympany a koncertní varhany.

„Česká mše vánoční“ zazněla v rožmitálském kostele poprvé roku 1796. Hudební skladatel a básník Jakub Jan Ryba působil ve městě Rožmitálu pod Třešněm jako kantor (učitel). V místním kostele zastával funkci regenschoriho (ředitele kůru, vedoucího chrámového sboru). Na konci svého života žil v neutěšených, velmi tíživých životních podmínkách. Právem se mohl domnívat, že se proti němu spiknul snad celý okolní svět. V lese u nedaleké vsi Voltuš, tj. cca 2,5 km JZ směrem od Rožmitálu pod Třešněm, ve stavu hluboké deprese spáchal sebevraždu a zemřel.

S využitím práce Vratislava Konečného připravil Jiří Kachlík, Česká republika

**Foto na zadní straně:
Meteoradar na vrcholu
zvaném Praha v Brdech**

